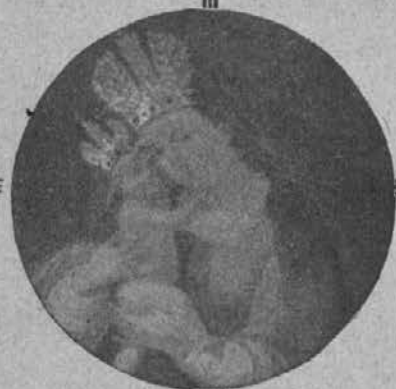

4
Harmonie State, Nova York & New Jersey
pod. crnacija št. 91658

Ave Maria

Nabožni list za slovenske izseljence v Ameriki

Letnik
39

MAJ
1947

AVE MARIA

May, 1947

Lemont, Illinois

Letnik 39

Izdajajo
Slovenski frančiškani
v Ameriki
AVE MARIA
P. O. B. 608
Lemont, Illinois

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Upravnik:

P. CIRIL ŠIRCELJ, O. F. M.

Urednik:

P. MARTIN STEPANIČ, O.F.M.

Printed by

SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Letošnji praznik Marije Pomagaj — K.	3
Misli o materi — Priredil p. Alojzij, o.f.m.	4
Spet kliče nas venčani maj — K.	6
Lilija iz raja — K.	8
Pot k Bogu	11
Begunci novomašniku — Mirko Kunčič	12
Kmečka smrt — Karel Mavser	14
Romanje v Lemont — Jakob Resnik	15
Križem kraljestva križa — P. Martin, o.f.m.	18
S križem in sidrom	20
škof Rožman je pridigal	23
Mučenikova predsmrtna molitev — Erik Kovačič	24
Lemontski odmevi — Samostanski firbec	26
Kramljanje na zapečku	29

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

— Naslikal Giovanni

EVANGELISTI nam večkrat govorijo o Mariji. Njeno ime beremo že v prvem poglavju Matejevega evangelija, kjer so zapisane besede: "Jakob pa je imel sina Jožefa, moža Marije, iz katere je bil rojen Jezus, ki je Kristus (Mt. 1:16)." V teh besedah vidimo poglobitveni nauk naše katoliške vere, namreč nauk o učlovečenju božjega Sina. On, ki je iz Marije rojen, je Jezus Kristus, Sin božji. Če pa je on Sin božji, mora biti njegova mati tudi božja Mati.

Vsa dobrota, velikost in čast, ki jo na Mariji občudujemo, prihaja iz tega, da je Marija božja Mati, božja Porodnica. Njeno božje materinstvo je podlaga za vse one vzvišene milosti, ki jih je bila deležna tu na zemlji, in tudi za ono neizrečeno povišanje, ki je njeno zdaj v nebesih. Ona je bila izmed vsega človeškega rodu odbrana, da ima za sina Stvarnika in Gospoda vsega stvarstva. In če je on, ki ga je Marija rodila in dala svetu, Bog od Boga, pravi Bog od pravega Boga, so potem prav majhne vse one časti, ki jih njej izkazujemo. Naj ima človek modrost angelov in ljudi, zgovornost prerokov in cerkvenih učiteljev in toliko jezikov, kot je zvezd na nebu ali peska na morskem obrežju, ne bo mogel dovolj izraziti skrivnosti: Marija je Mati Jezusa, ki je vsemogočni Bog.

Zato ponavlja sveto pismo vedno to ime. Marija, Mati Jezusova — to je njen navaden naslov v evangeliju. Tako pa govori evangelij ne samo, dokler je Jezus živel, da se je ločila od drugih Marij, temveč tudi po njegovem vstajenju in vnebohodu. Tudi pri prihodu sv. Duha se imenuje Marija kot Mati Jezusova. Saj je bila samo v ta namen ustvarjena. Ona je Mati božja, kakor so ljudje ljudje in angeli angeli. Kakor pravi neki pisatelj, kot se imenuje neko bitje angel božji, drugo prerok, tretjo pridigar, itd., tako se imenuje preblazena Devica s posebnim in izrednim imenom Mati božja.

**MARIJINI
PRAZNIKI**

Letošnji praznik "Marije Pomagaj!"

24. maja

DANES je strašno na svetu. "Če bo danes deset let samo ena desetina sedaj živečih ljudi še živa, bo veliko," je vskliknil v Washingtonu mož, ki trezno gleda na sedanji svetovni položaj.

Pa pustimo svetovno nevarnost. Ničesar ne moremo storiti, da bi jo odpravili. Prepustimo vse neskončni večni božji previdnosti, ki še vlada nad človeštvom. Poglejmo na svoj lastni slovenski narod!

Tudi naš narod, odkar ga zgodovina pozna, ni imel tako strašnih časov. Tako strašni so, da niso redki, ki že zmajujejo z glavo nad njegovim obstankom. Zdi se jim, da je na svoji narodni smrtni postelji.

Doma trepečejo stotisoči zanj na svoji strašno okrvavljeni sveti slovenski zemlji.

Po tujinah po celi Evropi desetisoči v solzah, v trpljenju in stradanju stokajo in jokajo in zmajujejo z glavo: "Konec!"

Kako naj misliš ti? Kako jaz? Kako narod pravilno?

Praznik Marije Pomagaj, praznik slovenskih src, nam to jasno pove.

Ali so ti edini strašni dnevi v naši zgodovini?

Kako strašno je bilo celo stoletje tur-

ških vpadov v Slovenijo! Samo eno leto na pr. so Turki požgali pol Slovenije, stotisoče pomorili, nad tristo tisoč mož odpeljali na turške suženske trge, nad stotisoč žena in deklet v turške hareme, nad stotisoč fantov in dečkov v turške vojaške šole za janičarje. "Umiramo!" so pisali stanovi papežu obupno.

Pa je slovenski narod poginil?

Ni! V svoji strašni nesreči je pribežal k svoji nebeški Materi in Kraljici Mariji in kričal: "Marija, pomagaj!"

"Marija, k Tebi uboge reve mi zapuščeni upijemo"

In? No, . . . in rešil se je, še bolj napredoval kot prej.

Strašna je bila doba sužnosti pod krutimi nemškimi graščaki. Stotisoči so bili pobiti, stotisoči so poginjali po graščinskih ječah.

Pa je slovenski narod poginil?

Ni! V svojem trpljenju je hitel postavljati po svoji Sloveniji Marijine cerkve, tam jokal, tam kričal: "Marija, pomagaj!"

"Marija, k Tebi uboge reve mi zapuščeni upijemo!"

In? No, . . . rešil se je. Graščine so začele razpadati, slovenski narod je pa zaživel novo, lepše življenje kot kedaj prej.

In danes? Kako bo? Bo drugače?

Enako!

"Marija, k Tebi narod obupno ječi: Marija, pomagaj in reši nas Ti!"

pojo "gošarji". — "Noben misijonar ne bi mogel naših cerkva tako napolniti, kakor jih je Tito!" — "Iz Prekmurja je tako daljo narod priromal k Mariji Pomagaj — bos." — Tako slišimo iz domovine.

"Naše begunske kapele so vsaki dan tako polne kot nikdar doma naše cerkve", pišejo iz begunstva.

Zato, kako bo danes?

Enako! "Kaj se bojite, vi maloverni!" nam jasno in glasno kliče tudi letošnji praznik Marije Pomagaj. Glasno in jasno nam govori: "Marija, je še danes 'Pomočnica kristjanov', je še danes Vaša nepremagljiva 'Marija Pomagaj'! Pogum!"

Pa to je Marija Pomagaj povedala slovenskemu narodu sama tik pred nesrečo. Tri mesece pred okupacijo se je poslužila odbora katoliških mož v Bežigradu, da je naenkrat začel na veliko širiti sliko brezjanske Marije Pomagaj po vsej Sloveniji. V skoraj petnajsttisočih slovenskih hišah je prišla slika Marije Pomagaj na steno in pred njo rdeča lučka.

Ali ni to čudno? Tik pred našo Kalvarijo?

Ne! Marija je vedela naprej, kaj gre na slovenski narod, v kako strašne, obupne razmere bo prišel, da bo morala tudi sama zbežati iz Brezije. Zato pa v vsako slovensko hišo posebej! Vsaka naj postane Brezje, Marijin dom češ: "Ko pride to strašno nad vas, narod, pogum! Jaz sem z vami! Vsaki kači sem do sedaj že glavo strla, tudi tej jo bom. Zmagala bom jaz in zmagali boste tudi vi!"

Kaj nam torej govori tudi letošnji Marijin praznik Marije Pomagaj?

Samo eno: "Dvignite glave, ker vaše odrešenje se približuje!" **K.**

MISLI O MATERI

Kdaj se mati posebno razveseli?

Kadar vidi, "da je človek rojen na svet", kakor pravi sam Gospod;
kadar ji prineso novorojenca od sv. krsta;
kadar se ji otrok nasmeje s prvim nasmehljajem;
kadar jo zakliče otrok s prvim otroškim pozdravom;
kadar poklekne s svojim prvoobhajancem k obhajilni mizi;
kadar sprejme prvi dar iz rok svojega otroka;
kadar sliši resnično hvalo svojega otroka;
kadar bere prvo pismo hvaležnega otroka;
kadar vidi, da si je otrok izbral pravi poklic;
kadar dočaka svojega sina-novomašnika.

Kdaj se mati posebno žalosti?

Ob joku svojega otroka, ki ga ne more razumeti;
ob bolečini svojega otroka, ki mu ne more pomagati;
ob graji in tožbi drugih ljudi zaradi njene ga otroka;
ob grešnem padcu svojega otroka;
ob zgrešenem poklicu nesrečnega otroka;
ob zasmehu, ki zaničuje nje betežnega otroka;
ob razstanku z ljubljenim otrokom;
ob svidenju z ranjenim otrokom;
ob smrti svojega otroka;
ob misli na duhovno izgubljenega otroka;
ob zadnjem pogledu na svoje nepreskrbljene otroke;
ob zadnjem dihu, ki jo loči od otroka.

Kaj je mati svojemu otroku?

Prva pevka, ki mu poje najlepše pesmi;
prva učiteljica, ki mu daje najpotrebnejše nauke;
prva vodnica, ki mu naravna na pravo pot prve korake;
prva modrijanka, ki je ne preseže druga človeška modrost;
prva bližnja pot, ki vodi k Bogu;

roža, ki hrani trn zase, a cvet za otroka;
 pesem, ki jo človek najraje posluša;
 radost na domu in tolažba v tujini;
 rešitev v dvomu in pogum v težavi;
 prošnja v stiski in pomoč v sili;
 zlato v ognju in prijateljica v preskušnji;
 najlepši in najboljši prostor za mir in uteho;
 rešilna roka nad prepadom;
 varno krmilo med valovi in viharji;
 pričujočnost božje ljubezni;
 ljubezniv izraz božje volje;
 ljubezen, ki se nikoli ne postara;
 zvestoba, ki nikoli ne mine;
 najčistejši glas, ki zveni skozi svet;
 najčistejši žarek, ki prodira skozi zrak;
 najsvetejši plamen, ki gori na domačem ol-
 tarju;
 mir v pogledu in molk v odpuščanju;
 luč v temi in križ na razpotju;
 rosa v suši in zdravilo v bridkosti;
 zaklad, kjer se rado mudi srce;
 dober svet in up v nesreči;
 edino srce, ki nikoli ne vara;
 edina duša, ki te razume in vse odpušča.

Kaj žrtvuje svojemu otroku?

Skrb in strah pred otrokovim rojstvom;
 dolgo vrsto trudnih dni in prečutnih noči;
 mnogo dušnih in telesnih bolečin;
 svoje imetje do zadnjega prihranka;
 svojo zadovoljnost do zadnjega užitka;
 svoje zdravje do zadnjih moči;
 svoje življenje do zadnjega diha;
 svoje trpljenje do zadnjega trenutka;
 svojo dušo za zveličanje njegove duše;
 svoj spomin, ki ostane z otrokom tudi preko
 groba.

Česa mati ne pozabi?

Boga v trpljenju svojem;
 molitve in opomina za svojega otroka;
 ponižanja in zaničevanja, ki zadene njene-
 ga otroka;
 izgube ljubljenega otroka;
 ljubezni ljubečega otroka;
 veselja nad spokornim otrokom;
 bridkosti nad nespokornim in nehvaležnim
 otrokom;

svojega otroka;
 otrokovega očeta;
 otrokovega groba;
 otrokove podobe;
 otrokove sreče in slave;
 otrokovih dobrotnikov in prijateljev;
 otrokovega in svojega Stvarnika in Odreše-
 nika;
 otrokove in svoje duhovne Matere Marije.

Kje se spočije mati?

Na božji poti pred Marijinim oltarjem;
 na božjem Srcu pred tabernakljem;
 v gomili, kjer čaka na vstajenje;
 pri Bogu v svetih nebesih;
 v blaženem pogledu na zveličane svojece.

Ne pozabi svoje matere!

Ob dnevu, ko je mati zagledala luč sveta;
 ob dnevu, ko praznuje svoje krstno ime;
 ob dnevu, ko je v lepih upih sklenila svojo
 poročno zvezo;
 v njenih skrbah in stiskah;
 v njenih bolih in bolečinah;
 v njeni starosti in slabosti;
 v svojih mislih in molitvah;
 v svojih pismih in pogovorih;
 v svojih načrtih in namenih;
 v svojih odločilnih in nevarnih trenutkih;
 ob dnevu njene smrti;
 ob kraju njenega večnega počitka;
 v svoji sreči in nesreči.

Kdo nas uči ljubiti svojo mater?

Jezus, ki je bil pokoren svoji Materi v Na-
 zaretu;
 Jezus, ki je bil združen s svojo Materjo v
 veselju in trpljenju;
 Jezus, ki je poveljal svojo Mater nad vse
 matere;
 Jezus, ki je svojo Mater tudi nam dal za
 Mater.

(Priredil p. Alojzij, o.f.m.)

“SPET KLIČE NAS VENČANI MAJ...”

DA, lepi Marijin mesec maj je zopet tukaj, ki nas ves “ovenčan” z rožicami “kliče k Mariji”. Tako ljubko mi kliče, da

Naj ti zvijem, Mati mila
venec cvetja majnika!
Naj izlijem Ti čutila,
o Devica sladka vsa!
Naj Te hvali cvetje maja,
v Tvojo slavo naj cvete!
Vse naj lepi maj obhaja,
Tvojo čast oznanja vse!”

Čudno! Celo leto ljubimo Marijo, pa nikdar tako, kakor ob šmarnicah.

Vsaki dan, posebno ob njenih praznikih, jo častimo, pa nikdar tako pristrčno, kakor ob šmarnicah.

Imamo druge Marijine mesece v letu, na primer oktober, pa nam noben ne gre

tako iz srca, kakor majnik ob šmarnicah. Nekako nerazumljivo nas napolni s posebno nežno milino do Marije, z nekim nerazumljivim hrepenenjem po Mariji. Srce nam ogreje ljubezni do nje, kakor nikdar celo leto.

Da, šmarnice so pobožnost našega srca in naše duše, tako vsako leto, tako bodo tudi letos, ko bomo začeli hoditi k šmarnicam, če bodo v cerkvi, če ne, ko si bomo doma uredili mal šmarniški oltarček, kakor smo ga bili vajeni od doma in prižigali pred njim vsaki dan lučko, vsaki dan tam opravili kako kratko pobožnost v čast šmarniški Kraljici.

Pa zakaj je to tako? Bog ve res! Najbrž povzroča v nas ta sveta nežna čutila do Marije že spomladanska oživiljena narava, v zelenje in cvetje odet mesec maj. Te spomladanske rožice, ki se nam tako ljubko smehljajo vsepovsod v celi naravi, ali se nam nekako ne ponujajo, nas prosijo, da jih natrgamo in jih položimo na oltar pred noge božje Rožice — Marije, te najlepše Rožice, ki je kdaj vzevetela na zemlji? Pa tudi najlepše Rožice nebes, ki je veselje presv. Trojice, radost angelov, blaženost svetnikov, naše šmarniške Kraljice?

Šmarnice so zopet tukaj! — Po celem svetu se bo zganilo milijone in milijone ljubečih rok in okrasile Marijine slike in kipe v šmarniški oltar po cerkvah, v kapelicah, pa tudi po hišah. Milijone in milijone ljubečih Marijinih otrok se bo začelo celi mesec zbirati ljubeče okrog šmarniških oltarjev in oltarčkov. Milijone in milijone človeških grl se bo odprlo in prepevalo dan za dnem, večer za večerom celi mesec Marijine mile pesmice, da z njimi izlije pred njo svoja srčna

čutila ljubezni, vdanosti in zaupanja. Morda letos bolj kot katero drugo leto, zlasti milijoni trpečih, milijoni stiskanih zaslužjenih najbolj zvestih Marijinih otrok in bo namakalo to cvetje s svojimi grenkimi solzami, da bodo te solze lesketale v njih kakor svetli biseri jutranje zarje po naravi in klicale, prosile, zdihovale: "Šmarniška Kraljica, reši nas! Pomagaj nam, trpimo, zelo trpimo!" Milijone in milijone človeških src se bo začelo za celi mesec dvigati v prisrčni molitvi in v milih pobožnostih šmarnic k svoji materi Mariji, da ji pove:

"Še gori ljubezen, blažena gospa!
Še si Ti kraljica mojega srca!"

Da, stotisoče tudi slovenskih src tam doma, bo vse to delalo, bo tako molilo in pelo. "Še gori ljubezen, blažena gospa!" v slovenskih srcih do Tebe! Ne kri, ne solze, ne gorje, ne trpljenje, ne sužnost, nič nam je še ni ugasnilo in nam je tudi ne bo! "Še si Ti Kraljica mojega srca", Kraljica slovenskega ljudstva! Tudi Ti si morala bežati s svoje hišice tam na Brezjah in se skrivati v Ljubljani pred Tvojimi in našimi sovražniki, nesrečnimi lastnimi našimi brati. Vendar ne, ne! "Še si Ti Kraljica našega srca, vseh slovenskih src in boš!"

Da, to bodo čutila, ki bodo polnila vsa slovenska srca tu v Ameriki in tam doma med letošnjimi šmarnicami, polnila tudi tvoje in moje srce.

Zato pa, kako bi mogli lepše začeti letošnje šmarnice, kakor s tem, da položimo takoj prvi dan na šmarniški oltar kot najlepše rožice šmarnice naše sklepe:

Vsaki dan celi mesec maj bom gotovo

opravil malo pobožnost Mariji v čast. Če bodo v moji cerkvi skupne, kolikor največ mogoče se jih bom udeležil vsaki dan, če ne, jih bom opravil doma pred svojim šmarniškim družinskim oltarčkom. Morda bo kak dan malo težko, pa jih bom vkljub temu opravil. Ravno ta težava mi bo najlepša šmarnica! Premagal jo bom in to daroval Mariji v največji dokaz moje ljubezni do nje.

Vsaki dan celi mesec bom storil iz ljubezni do Marije kako dobro delo ali za Boga, v njegovo čast, ali za bližnjega, kako delo usmiljenja, in za svojo dušo.

Enkrat vsaj bom ta mesec šel gotovo k sv. obhajilu, če pa le mogoče večkrat, vsaki teden, vsaki dan. Žrtve hočem prinašati, saj se prava ljubezen pozna samo v žrtvah.

Celi mesec se bom varoval skrbno vsakega smrtnega greha, da ne žalim Boga in tako ne razžalostim srca šmarniške Kraljice, moje matere.

Vsaki dan bom iz kake Marijine knjige, ali iz kakih "Šmarnic" s premisle-

kom prečital premišljevanje o Mariji.

Letošnje šmarnice pa posebno združujem s šmarnicami svojega naroda doma v trpljenju in preganjanju. Njih jokajoče šmarnice in moje tukaj še brez takega trpljenja, kakor ga oni trpe, naj bodo samo ene, samo eno skupno jokanje k Mariji za pomoč, za rešitev, da se boš, Marjia Pomagaj, čim prej mogla vrniti nazaj v svojo slovensko hišo na

Brezjah in zopet zakraljevala nad narodom doma, pa od tam tudi med nami tukaj v Ameriki!

“Šmarniška Kraljica! Tudi ob letošnjih šmarnicah Te prisrčno pozdravljamo! Pozdravljena bodi, Kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in UPANJE NAŠE! upanje naroda nas tukaj v Ameriki in onih tam v trpeči domovini!”

K.

LILIJAJA IZ RAJA

12. Žalostno srečanje.

SE li kedaj na tem svetu dvoje src ljubilo s toliko ljubeznijo kot sta se ljubili presveti Srci Jezusa in Marije, njegove Matere? Ne, ni mogoče! Srce Jezusovo je bilo srce Boga človeka, srce Marijino najplemenitejše in najsvetejše materino srce, ki je kedaj bilo na tem svetu. Zato kako blažena, kako srečna so bila leta za Mater Marijo v Nazareški hišici! Kako ga je ljubila! Kako zvesto ljubeča mu je stregla! Zato pa kako strašna je morala biti bolečina v srcu Marije, ko je hitela po stranskih ulicah proti Efrajmskim vratom, da počaka tega svojega tolikanj ljubljenega Sina — danes obsojenega zločinca, “izvržek človeštva”, katerega peljejo na strašno morišče. Da

“Bolje bi ti, Mati, bilo,
da oči bi se zaprle,
od solza ti oslepele,
da vsaj tega ne bi zrle!
Kaj oči so tvoje čiste

zagrešile kdaj na sveti,
da trenutek toli grozen
morale bi danes zreti?”

Tu na tej ozki cesti, koder bo šel prežalosten sprevod, bo prišla prav blizu svojega Sina, da jo bo gotovo videl in bo ona prav od blizu videla njega.

Obsodba Jezusa je bila izvršena. Njegovi sovražniki so zmagali in zmago slavno zato kričali in dajali na najsurovejši način duška svojemu smrtnemu sovražstvu do “tega zapeljivca in izdajalca naroda”, kakor so kričali. Pilat se je strahopetno udal pritisku velikih duhovnikov in starejšin ljudstva in ga obsodil na smrt, če tudi je bil popolnoma prepričan o njegovi nedolžnosti, kar je tudi javno kot sodnik povedal: “Jaz ne najdem nobene krivice na tem človeku.” Da bi to, tudi z dejanjem jasno povedal, umil si je roke pred ljudstvo češ, “vso krivdo in vso odgovornost za to tako krivično obsodbo zvrčam na vas, jaz hočem biti čist v svoji vesti in pred javnostjo tega greha.” Seveda ga ta

javna ceremonija ni oprostila strašne odgovornosti pred Bogom in pred svojo vestjo. Ko gre nazaj v palačo, pogleda zaničljivo na razdivjano druhal in izlije na njo s svojim zaničljivim pogledom vso svojo mržnjo in ves svoj stud, katetega je imel do tega ljudstva. Že do sedaj je sovražil Žide. To strastno početje starejšin in druhal, jih mu je še bolj zagnjusilo. Samo ljudstvo pod kruto rimsko okupacijo, samo v sužnosti, kjer jih že tujec kolje in mori, sedaj pa še samo sebe na tako grd način pobija in mori! Tudi ko bi bil Jezus kriv, kot Žida, bi bila dolžnost naroda, ki jo ima v takih razmerah sam do sebe, da bi ga branilo pred krutostjo okupatorja. Toda tu — samo s svojim lastnim človekom v takih težkih razmerah postopa še bolj divje. "Še premalo jih stiskamo!" je zamrmral sam pri sebi in stisnil pest, češ, "še bolj vas bomo!"

Mimogrede da povelje stotniku Longinu, da naj skrbi, da se bo obsodba nemoteno in točno izvršila.

Visoki židovski zbor je smatral Jezusa za svojega jetnika. Zato stopijo njegovi zastopniki za Pilatom pred vrata palače in zahtevajo, da ga jim izroči. Pilat jih samo zaničljivo pogleda in odhiti v palačo mimo njih. Osramočeni odidejo nazaj med množico.

"Pilata moramo spraviti proč!" se obrne Kajfa k Ani, ko stopata po stopnjicah.

"Da, moramo ga! Kako nas prezira!"

Oba sta stisnila pesti.

Vkljub temu se pa mešajo v priprave za sprevod, ki naj pelje obsojenega Jezusa na morišče tako, da so morali vojniki uporabiti silo, da so jih odganjali od Jezusa, uboge žrtve njih divjega sovraštva, in ga braniti pred njih krutostjo in krvoželjnostjo.

Po rimskem običaju v takem slučaju so morali Jezusa obleči nazaj v njegovo obleko, ki je bila bela in brez šiva. Tkanina je bila scela. Izročilo prepoveduje, da mu jo je iztkala njegova Mati sama. Seveda je bila vsa krvava in umaza od pljunkov in blata, ko so ga zasramovali in pehali po tleh. Zato so mu slekli škrlatast plašč, s katerim je bil ogrnjen po bičanju, ko so ga sramotili s tem, da so ga kot kralja kronali, to je, ogrnili s škrlatastim plaščem, mu potisnili trnjevo krono na glavo in mu mesto žezla dali v roke trs. Plašč se je prijel telesa s

HOJA ZA MARIJO

Ako si prizadevaš mene posnemati v čednostih, potem ne dvomi nad mojim varstvom, o moj otrok!

Nobeden naj ne misli, da mi je vendarle vdan, ako se brani hoditi po mojih stopnjah.

Nobena molitev mi ne more dopasti, ako izhaja iz srca, v katerem ni najti ne ene mojih čednosti.

krvjo, ki je kapljala iz ran bičanja. Seveda vojaki niso na to pazili in s silo potegnili plašč z njegovih ramen in tako odprli rane iznova. Kako strašne so morale biti te bolečine! Vse rane so se iznova odprle in kri je močila njegovo celo telo.

Križ so zbijali šele tam na mestu iz dveh tramov, katera so imeli pripravljena, toda kakor pravi ustno izročilo, ta križ ni bil v taki obliki, kako ga sedaj delamo, temveč bolj v obliki črke V. Ko je bil križ gotov so ga mu po rimskih predpisih naložili na rame, da ga je moral sam nesti na morišče. Bil je pa zelo

težak, ker sta bila trama debela. In sprevod na morišče se je začel urejati.

Na čelu sprevoda je jahal na konju stotnik Longin sam. Njegova skrb je bila, da pazi, da gre vse v redu in da med potjo ne bo kakih motenj od strani razdivjane druhal, ki je imela svojo kruto zabavo z nesrečnim obsojenim Jezusom, kričala nanj, se norčevala iz njega in ga zasramovala, kolikor je le mogla. Tudi za to je moral skrbeti, da bi med potjo morda obsojenčevi prijatelji sprevoda ne napadli in skušali ga iztrgati iz rok vojakov in ga rešiti. Pri Jezusu so se tega toliko bolj bali, ker so ve-

HOJA ZA KRISTUSOM

Nečimrn je, kdor išče minljivega bogastva in nanj zaupa.

Nečimrn je tudi, kdor se poganja za častne službe in se spenja po visokih stopinjah.

Nečimrn je, kdor streže mesenemu požerjenju in si tega želi, kar se mora na zadnje ostro kaznovati.

deli, kako ga narod kot tak ljubi, kar mu je na tako odkrit način pokazal še zadnjo nedeljo, ko ga je v slovesnem sprevodu pripeljal v mesto. Zato si je Longin privzel večjo posadko vojakov za spremstvo, kakor pri drugih enakih obsodbah. Vojaki so bili v popolni vojni opremi s sulicami, s katerimi so obsojenca zbadali in tako gnali naprej, če bi se obotavljal, ali če bi pešal. Tudi v tem sprevodu so delali isto z Jezusom, ko je tako oslavljen od izgube toliko krvi in pod težkim križem pešal. Posadka je sprejela Jezusa v svojo sredo.

Za posadko se je vlila množica druhalji, seveda pred njo takoj za vojak

člani visokega zbora in starešine ljudstva. Ti so vodili druhalj tudi pri njenem sramotenju Jezusa.

Naravno, da se vse to ni vršilo tiho, temveč z nepopisljivim krikom in vikom, da se je razlegalo po celem mestu.

Tako se je ta strašni sprevod pomikal počasi po mestnih ulicah proti Efrajskim mestnim vratom, skozi katera je vodila pot na Kalvarijo.

Ko je prišla Marija na vogal ulice, je bil sprevod še nekoliko ulic proč in se počasi pomikal po mali strmini proti nji.

Kakor bi kdo s kladivom tolkel po njenem srcu, tako je butalo na Marijino materino dušo to strašno divje kričanje druhal. Prišedši na vogal ceste, pogleda Marija po cesti, po kateri je prihajal. Dasi do sedaj srčna in junaška, jo je to, kar je videla, za trenutek premagalo. Naslonila se je na hišo na vogalu.

“Mati! Mati!” joka sv. Janez, “nikar ne ostani tukaj! Pojdimo hitro od tod! Kako boš toliko bolečino prestala!”

“Ne, nikar se več ne mudi!
Hiti vendar s tega kraja!
Mati bridka, glej, trenutek
najbridkejši tvoj prihaja!”

Tudi ženske tiše vanjo in jo glasno jokaje prosijo, da, skoraj vlečejo proč, da naj hiti od tod. Bale so se, da bi razdivjana množica tudi nje ne napadla in ji ne storila kaj žalega. Ravdivjana množica je zver. Če drugega ne, gotovo je bo zasramovala in jo žalila, kolikor jo bo največ mogla, kar bo za njo še strašnejša muka. Zlasti Magdalena jo je prijela za roke in jo vlekla proč.

“Ne več naprej!

Nazaj! Beži od tod!”

(Dalje prihodnjič)

18. Greh je nepokorščina Bogu

1. Ko je Mojzes naznanil Faraonu božji ukaz, da mora Izraelcem dati svobodo, je prevzetno odgovoril: "Kdo je Gospod, da bi jaz poslušal njegov glas? Jaz ne poznam nobenega Gospoda (Eks. 5:2)." Tako odgovarja tudi grešnik svoji vesti, ko mu govori o božjih zapovedih, ki mu pripovedujejo storiti, kar je zlo. "Ne poznam Boga! Priznavam, da je moj Gospod, pa ga ne bom ubogal!"

Molitev

Tako sem le prevečkrat govoril Tebi, o Bog, ko sem delal greh. Ako bi Ti ne bil umrl zame, moj Zveličar, ne bi si smel koprneti po Tvojem odpuščanju. Toda Ti si mi dal svoje odpuščanje s križa, če se hočem okoristiti z njim. Resno si ga želim. Obžalujem, da sem Te preziral, moje najvišje Dobro. Raje bom umrl, kakor bi Te še kdaj žalil.

2. "Od nekdanj si moj jarem strl, moje zveze si raztrgal in si rekel: Ne bom Ti služil (Jer. 2:20)!" Ko je grešnik skušan k grehu, gotovo sliši božji glas, ki mu govori: "Sin moj, ne klicí nase maščevanja in si nikar ne dovoli te naslade! Pusti, kar ni tvoje!" Toda s tem, da greši, odgovarja: "Gospod, ne bom Ti služil! Ti hočeš, naj ne naredim tega greha, pa ga bom storil vseeno."

Molitev

Moj Gospod in moj Bog! Kolikokrat sem Ti tako predrzno odgovarjal, četudi ne z besedami, pač pa z dejanji. O, ne zavrzi me izpred svojega obličja (Ps. 50:13)! Zavedam se, kako napačno sem delal pred Teboj, da sem pustil Tvojo milost za naslade mojih poželjenj! O, da bi bil raje umrl, kakor da sem Te kdaj žalil!

3. Bog je gospodar vseh stvari, ki jih je ustvaril. "V Tvoji oblasti je vse in nikogar ni, ki bi se mogel ustavljeti Tvoji volji (Est. 13:19)." Vse stvarstvo uboga Boga, nebo in zemlja, morje, svetovi, zveri; samo človek, dasi obdarov in ljubljen od Boga nad vse ustvarjene stvari, ga ne uboga in se ne zmeni za izgubo njegove milosti.

Molitev

Zahvalim se Ti, o Bog, da si name čakal. Kaj bi se bilo z menoj zgodilo, ko bi bil umrl v eni tistih noči, ko sem šel počivat v Tvoji nemilosti? Toda ker si Ti tako potrpežljivo čakal name, je znamenje, da mi želiš odpustiti. Odpusti mi torej, o Jezus! Nad vse drugo zlo mi je žal, da sem kdaj zgubil spoštovanje, ki sem Ti ga dolžan. Takrat Te nisem ljubil. Sedaj pa Te ljubim bolj kot samega sebe in sem pripravljen tisočkrat raje umreti, kakor si še enkrat zapraviti Tvojo milost in Tvoje prijateljstvo. Ti si rekel, da ljubiš "one, ki Tebe ljubijo (Preg.

8:17).” Ljubim Te. Vrni mi ljubezen za ljubezen in mi daj milost, da bom živel in umrl v Tvoji ljubezni, da Te bom tako lahko večno ljubil.

Marija, moje pribežališče, po Tebi upam, da bom ostal zvest Bogu do ure moje smrti.

19. Bog nas kaznuje iz usmiljenja

1. Ker je Bog neskončno dober, želi samo naše dobro in nas narediti deležne svoje lastne blaženosti. Ko nas kaznuje samo zato, ker smo ga k temu prisilili samo s svojimi grehi. Zato pravi prerok Izaija, da Bog pri taki priliki naredi nekaj, “ki je njemu neznano delo

Iza. 28:20).” To se torej pravi, da je v lastnosti Boga, da je usmiljen, da prizanaša, da deli milosti, in da naredi vse srečno.

Molitev

O Bog, ta Tvoja dobrotljivost je, katero grešniki žalijo in prezirajo, če Te izzivajo, da jih kaznuješ. O, jaz nesrečni, kolikokrat sem žalil to Tvojo dobrotljivost!

2. Če nam torej Bog žuga, spoznajmo, da noče tega zato, ker nas želi kaznovati, temveč, ker bi nas rad rešil kazni. Žuga nam, ker se mu smilimo. “O Bog, srdiš se, pa vendar se usmiliš (Ps. 59:3).” Toda kako je to mogoče? Jazen je na nas, pa nam daje milosti? Da, kaže se nam jeznega, da bi poboljšal svoje življenje in da bi nam mogel odpuščati in nas zveličati. Zato pa, če nas kaznuje v našem življenju za naše grehe, to stori samo v svojem usmiljenju, da nas s tem reši večnega ognja. Kako nesrečen je torej grešnik, ki uide njegovi kazni v življenju!

Molitev

O Bog, ker sem Te toliko žalil, kaznuj me v življenju, da mi boš v prihodnem prizanesel. Vem, da sem si gotovo zaslužil pekel. Zato sprejemem vse trpljenje, samo da me boš zopet sprejel v svojo milost in me rešil pekla, kjer bi bil za vedno ločen od Tebe. Razsvetli me in pokrepi me, da bom premagal vse ovire, da si pridobim Tvojo milost.

3. Kdor se za božje žuganje ne zmejni, se mora zelo bati, da ga bodo nena doma zadele kazni, s katerimi žuga v Pregovorih: “Nad človeka, ki svarilca trdovratno zaničuje, bi prišel nagel pogin in mu ne bo pomagati (Preg. 29:1).” Nenadna smrt bo zadela onega, ki prezira božja opominjevanja, in

BEGUNCI NOVOMAŠNIKU

V teh težkih dneh, ko vsaka naša misel kot ptič negoden perutnice širi, ko vsaka senca, ki se v vetru zgane, kot slutnja smrti nam srce vznemiri; v teh bridkih dneh, ko dvom razjeda duše, usoda nas po svetu kakor pal peha, ko vse molitve, prošnje, tožbe naše odbijajo se od gluhih sten neba — v teh bridkih dneh preizkušenj trdih, neumljivih

sprejemate ta težki križ v roke. Naj bo simbol odpovedi vam, tihih žrtev, z njim nam brezdomcem lajšate gorje Daritev vaša naj bo kakor iskra, ki duše vse preblisne, vse razvname, kot kladivo naj v ognju nas prekuje, očiščenim naj nam vse sponesname.

Stolp vernih duš zgradimo si do neba!
Morda vsaj eno okence odpre nam On, ki vodi naša nehanja, dejanja, in se s pogledom milostnim na vas ozre. Takrat zvonovi bodo spet zapeli ubrano kot nekoč in z vso milino nam pokazali pot iz mrtvih zarij — tja v našo drago, izgubljeno domovino . . .

Mirko Kunčič

ne bo imel časa, da bi se rešil večnega uničenja.

Molitev

To, o Jezus, se je zgodilo mnogim. Tudi jaz sem si zaslužil, da bi se mi zgodilo. Pa Ti, moj Zveličar, si mi izkazal milost, kakoršne nisi izkazal mnogim, ki so Te manj žalili, kakor sem Te jaz, ki pa sedaj že trpe v peklu brez najmanjše nade, da bi si mogli še kdaj pridobiti Tvoje prijateljstvo. Vem, o Gospod, da Ti želiš moje zveličanje. Tudi jaz si ga želim in, da bi Ti dopadel. Verujem v Tebe, upam v Tebe, in ljubim Tebe in samo Tebe. O neskončna Dobrota, neizmerno sem nezadovoljen sam s seboj, ker sem do sedaj delal zlo proti Tebi. Želim, da bi raje prestal vsako hudo, kakor da sem Te žalil. Ne dopusti, da se še kdaj ločil od Tebe. Daj mi, da bom raje umrl, kakor da bi Te še tako žalil. V Tebe, križani Jezus, stavljam vse svoje upanje.

O Marija, Mati Jezusova, priporoči me svojemu Sinu.

20. Bog je potrpežljiv z grešnikom

1. Čim bolj skušamo na sebi potrpežljivo usmiljenje božje, tem bolj bi se morali bati ga zlorabljeni, da nas čas božjega maščevanja ne doleti. "Moje je maščevanje in jaz bom povrnil ob svojem času (Devt. 32:35)." Bog se bo naveličal potrpeti s tistim, ki ga ne bo nehal zlorabljeni.

Molitev

Zahvalim se Ti, o Gospod, da si me potrpežljivo prenašal, četudi sem Te velikokrat prevaral. Daj mi, da se bom zavedal, kako veliko zlo sem storil, da sem tako dolgo zlorabljal Tvojo potrpežljivost. Daj mi, da bom obžaloval, vsa žaljenja, ki sem jih zagrešil proti Tebi. Ne bom nikdar več zlorabljal Tvoja nežna usmiljenja.

2. "Kar naredi greh, saj se ga lahko

potem izpoveš." To je prevara, s katero je hudobni duh potegnil že marsikako dušo v peklo. Marsikak kristjan je danes že peklu, ker se je s to prevaro pogubil. "Zato čaka Gospod, da bi se usmilil (Iza. 30:18)." Bog čaka grešnika, da bi se spreobrnil in dosegel usmiljenje. Ko pa Bog vidi, da grešnik čas, ki ga mu dovoli za pokoro, zlorablja samo zato, da povečava število žaljenj, ne čaka več, temveč ga kaznuje, kakor zasluži.

Molitev

Odpusti mi, o Bog, ker Te nočem več žaliti. In zakaj naj odlašam? Zato da

SALOMONOVİ PREGOVORI

Sin, ne zapusti moje postave, in tvoje srce naj drži moje zapovedi: zakaj dale ti bodo dolgo življenje, srečna leta, in mir.

Usmiljenja in zvestobe ne zapusti; deni ju okoli svojega vratu in zapiši na deščice svojega srca; in najdeš milost in dobro besedo pred Bogom in pred ljudmi.

me boš lahko obsodil v peklo? Bojim se po pravici, da ne moreš imeti več potrpežljivosti z menoj. Žalil sem Te preveč težko. Srčno obžalujem. Kesam se in upam na odpuščanje po zasluženju one presvete Krvi, ki si jo zame prelil.

3. "Milost Gospodova je, da nismo pokončani (Jer. 3:22)." Tako naj v svoji zmoti vzklikne, kdor vidi, da je pogosto Boga žalil. Zelo mora biti hvaležen Bogu, da ga ni pustil umreti v njegovih grehih. Paziti mora zelo, da ga ne bo več žalil. Drugače ga bo Gospod pokaral rekoč: "Kaj bi bil moral svojemu vinogradu še storiti in nisem storil (Iza. 5:4)?" Bog mu bo rekel: "Ne-

hvaležna duša, če bi bila zagrešila ista razžaljenja proti človeku, ki je samo prah zemlje, ne bi bil potrpel s teboj. Kolika usmiljenja sem ti pa jaz izkazal? Kolikokrat sem te klical, sem te razsvetljeval, sem ti odpuščal! Sedaj je čas kazni in čas za kesanje je minil." Tako je Bog govoril marsikom, ki je sedaj v peklju. Tam je en izmed njegovih največjih muk spomin na ta usmiljenja, sprejeta od Boga v življenju.

Molitev

Jezus, moj Zveličar in moj Sodnik! Tudi jaz sem zaslužil, da bi bil slišal te besede iz Tvojih ust. Toda slišim iznova, da mi kličeš odpuščanje: "Vrni se h Gospodu svojemu Bogu (Oz. 14:2)!" O prekleti greh, ki si mi izgubil mojega Boga, kako te me je groza in kako te sovražim! Vračam se ves k Tebi, moj Gospod in moj Bog, moje najvišje Dobro. Ljubim Te. Ker Te pa ljubim, se iz cele duše kesam, da sem Te v času, ki je minil, toliko preziral. Daj mi svojo ljubezen. Daj mi stanovitnosti.

Marija, moje pribežališče, pridi mi na pomoč in pomagaj mi.

KMEČKA SMRT

Karel Mavser, begunec

Že zjutraj ni bilo starem Mrkovcu dobro. Treslo ga je in kar v kuhinjo je silil. Sin se je ustrašil.

"Včerajšnji dež je vam nemara škodil. Mokrega suknjiča niste koj slekli."

"Nisem ga ne," priznavajo oče, "skoraj bi rekel, da me zbada v plečih in v prsih."

"Da ne bi bila pljučnica. Pravšen čas je zanjo. Pred petimi leti ste jo tudi imeli okrog binkošti."

Nič ne reče Mrkovec, le zvija se in stiska. Južina mu nič ne diši in popoldne sam prosi, naj mu pripravijo postelj.

Na večer mora Tone po zdravnika. Pljučnica.

"Je nevarno?" sprašuje snaha doktorja v veži.

"Po pravici rečeno, je. Oče so slabi in srce imajo šibko. Za vsak slučaj se pripravite."

Na Mrkovcev grunt je legla senca: čez poslopja, čez polja, čez gmajno in laze. Mrkovec je bil povsod. Ločil je seno z Brega od onega z Dolgega travnika, pšenico z Ozar od pšenice s Prosja, še zvirške smreke je ločil od tistih, ki so zrastle v Grbovcih. Na pogled. Petdeset let je gospodaril Mrkovec, petdeset pomladi je sejal, petdeset poletij je žel in kosil.

Zdaj je sam dozorel. Postal je podoben staremu macesnu, ki ima samo še v vrhu nekaj zelenih vejic. Vse druge veje so suhe, porasle z mahom in lišanjem.

Trdo leži v postelji, ki je visoka in prislonjena k zidu. Nad glavo mu visi stara podoba, naslikana na steklo, zapuščina matere. Na steni pri vznožju visi ura, ki kuka ure. Dolgo nihalo z medeninasto ploščico tiktaka počasi, kakor da za vsak udarec premišlja. Mrkovčeve roke leže na odeji kot dvoje drobni rogovi. Videti je samo palec in ploskev štirih prstov, ki so kakor zlit.

Dva dni potem, ko je bil zdravnik v vasi, se je začelo Mrkovcu blesti.

Tone je naredil križ čezenj.

Sosedje so prihajali, zmajevali z glavami in čudno tiho odhajali. Najbližji so predgledovali črno obleko. Ne bo dolgo, ko bo zazvonilo.

Na četrtek je prišel Poglajen. Že močno siv, a še trden. Mrkovec ga ni spoznal. Ravno je obiskoval njive. Vse po vrsti. Z roko je krožil, kakor da zajema žito iz sejnalnice.

"Ne kaže dobro," ga je gledal Poglajen, "kadar pošten kmet takole zemljo obiskuje, se od nje poslavlja. Z rajnkim Matijevcem je bila prav takšna. S konji se je pogovarjal in z voli, s prstjo in drevjem, nazadnje je pa ugasnil, kakor bi upihnil leščerbo."

Že pod noč je Mrkovec v blodnjah zašel

k čebelam. Te so mu bile na starost najljubše. Trkal je na stene kakor na panje, klical čudna imena, se nasmihal, mahal z rokama in nazadnje samo še godel.

Snaha je poiskala mrtvaško svečo. Oče so postali mirni, le sopli so na moč težko, kakor da je duša že prav v grlu.

Okrog enajste so položili roko na posteljno stranico in odprli usta. Kot bi hoteli še nekaj reči. Prepoten šop las jim je ležal na čelu.

"Prižgi svečo!" je ukazal Tone. "Oče so pri koncu."

Potlej je kar hitro šlo. Preden je dekla poklicala Poglajena in Prelesnika, je Mrkovec ugasnil. Snaha je s svečo nakapala vosek na stol in postavila vse skupaj k vzglavju.

Tone je zagrnil vsa okna, potlej pa z desnico ujel nihalo.

Ura se je na mah ustavila.

Prelesnikovica je vzela belo platneno ručo in jo prevezala mrtvememu čez brado.

Zdaj so bila Mrkovčeva usta zaprta. Tone je poiskal dva novca in ju položil očetu na oči. Da ne bodo gledali. Tudi na materinih očeh sta ležala.

Snaha je postavila na mizo hleb kruha in steklenico žganja. Iz kamre je prinesel Tone krožnik tobaka.

Sosedje so posedli na klopi, nabasali čedre in čakali na jutro.

Tačas je Mrkovec opravil račun pred svojim Bogom in prošil za milost Taborsko Marijo, katere sosed je bil petdeset let.

Pet deset let!

Zdaj zanj ni več časa.

Nihalo stoji.

ROMANJE V LEMONT

Najnovejše poročilo iz Clevelanda

Spomini nas navdajajo, kako so nekateri radi romali na Marijina božja pota. Dolenci smo se radi zatekli k Mariji pomočnici na Žalostno goro, Gorenci pa k Mariji Pomagaj na Brezje, ali nekateri še na sv. Višarje.

Tukaj pa nimamo teh znamenitih svetišč. Imamo pa prav prijazen kraj, Marijo Pomagaj v Lemontu, Illinois. K njej se bomo letos zatekli in jo prosili pomoči. To romanje se vrši pod pokroviteljstvom Zvezde dr. Najsv. Imena, Cleveland, Ohio.

Kaj pa pri drugih slovenskih farah širne Amerike? Ste že kaj govorili o tem slovenskem romanju? Ako še niste, pa dajte gotovo pri prvi seji, ki jo boste imeli.

Romanje bo v PETEK in SOBOTO, 4. in 5. JULIJA.

Iz Clevelanda odhajamo že v petek, 4. julija rano, da pridemo do poldne tja. Kdor se hoče udeležiti romanja, naj se oglasi pri odbornikih svojega dr. Najsv. Imena.

Naša želja je, da bi bila udeležba velika. Saj v petek, 4. julija, se ne dela, v soboto

tudi ne, v nedeljo zvečer bomo pa zopet doma. Odločite se in si pravočasno dobite vozne listke. Vožnja na bus stane \$12.50 za tja in nazaj. Busi bodo čakali pri vseh slovenskih farah v Clevelandu. Naj bi bila naša pot in prošnja pri Mariji Pomagaj na ameriških Brezjah uslišana.

Zato, Slovenci, člani ali ne člani dr. Najsv. Imena, pridimo iz vse Amerike k Mariji Pomagaj na ameriško Brezje, Lemont, Ill., v petek, 4. julija. Pokažimo se, da imamo veliko prošenj pri naši nebeški Materi Mariji. Prosimo jo za sebe, za svoje družine, posebno pa se zaupno obrnimo s prošnjo za naše nesrečne rojake v stari domovini. Da bi skoro zavladal mir med njimi, da bi zopet živeli v miru. Saj kdor Marijo časti, se ne pogubi. Je uslišan, čeravno ne na prvo besedo ali prošnjo. Zato le zaupno jo častimo, vse težave ji izročimo, pa bo naše romanje uspešno, Bogu dopadljivo, nam pa v zveličanje.

Vse lepo pozdravljam in na svidenje v Lemontu pri Mariji Pomagaj.

JAKOB RESNIK

3599 East 81st Street
Cleveland 5, Ohio

DUHOVNIK IMA NOVO OKO. — Nedavno je neki obsojenec na smrt dovolil zdravnikom, da smejo po njegovi usmrtitvi vzeti njegovi dve očesi in jih dati slepcu. Rev. Edmond J. Boyle (na levi) je bil slep na desno oko od mladih let, toda zdaj lahko vidi z očesom omenjenega obsojenca. Drugo obsojenčevo oko so zdravniki dali jetniškemu stražniku, Mr. Bert Deady-u (na desni), toda operacija ni bila pri njem uspešna.

LATERANSKA BAZILIKA. — Bazilika sv. Janeza v Lateranu je ena izmed najlepših cerkva v Rimu. Slika kaže ospredje te bazilike in na vrhu lahko vidite velikanske kipe svetnikov. Ta bazilika je tako zvana "papeževa cerkev".

ŠTIRINTRIDESET NOVOMAŠNIKOV. — V New Yorku v katedrali sv. Patricija je kardinal Spellman nedavno v duhovnike posvetil 34 mladeničev. Obredi so trajali tri ure. Na sliki vidite, kako na tleh ležijo med obredi, v znamenje da ponižno prosijo Gospoda za milost mašniškega posvečenja.

STARA IZKLESANA PODOBA. — V šestnajstem stoletju se je Agostino Carracci odlikoval ne le v slikarstvu, marveč tudi izklesanju svetih podob. Zgornja slika je njegovo delo.

V DEŽELI VEČNEGA SNEGA IN LEDU. — V daljnih severnih deželah živijo tako zvaní "Eskimovci". Na sliki vidite dečka, ki je dobro oblečen proti tamkajšnjemu mrazu. Stal je pri ribežnu, ki ga je bila njegova mati rabila, ko je fotograf prišel, slike jemati.

MADONNA. — Majnik je mesec, ko ves katoliški svet slavi in časti Marijo, Mater božjo, na poseben način. Na zgornji sliki je stara podoba Marijina, ki jo je naslikal slavni italijanski slikar Rafael Sanzio v začetku šestnajstega stoletja.

PILATOVA TRDNJAVA. — Na sliki se vidi miniatúra starodavne trdnjave Antonije, ki je služila kot stanovanje za Poncija Pilata blizu templja v Jeruzalemu. Iz te trdnjave je lahko opazoval Jude, kaj so namreč počenjali pri templju. Pred to trdnjavo je tudi imel sodni stol, na katerem je obsodil Jezusa na smrt.

DRUŽINA ZGUBILA DOM. — Ko je bila pred nekaj meseci eksplozija v neki fabriki v mestu Los Angeles, Calif., je bila obenem razdejana tudi hiša teh otrok in matere, ki se na sliki vidijo. Za en čas so našli zavetišče v frančiškanski cerkvi sv. Turibija. Frančiškanski duhovnik (na desni) pomaga deklici pri kosilu.

VELIKONOČEN OBICAJ. — Španci v državi Kaliforniji imajo navado o veliki noči, da "žegnajo" ne samo jedil, kakor delamo mi Slovenci, marveč tudi domače živali. Na sliki vidite duhovnika, ko blagoslovlja osla, ki ga dekle za uzdo drži.

Za denar ne gre. — Med vojno se je neka ameriška časnikarska poročevalka nahajala na Kitajskem. Videla je marsikaj — trpljenje, muke, smrt . . . Pa saj je za to gledala, ker je bil njen poklic, najti novice za ameriški časopis, ki ga je zastopala.

Nekega dne je prišla na kraj, kjer so sestre usmiljenke skrbele za ranjene vojaške. Nekaj časa je gledala na neko šibko sestro usmiljenko, kako je očiščevala in obvezovala hude rane soldatu, ki je bil v bitki zadet. Čez en čas je rekla tej redovnici, "Jaz si ne bi upala, kaj takega storiti, pa če mi kdo ponudi en milijon dolarjev." Ne da bi prenehala s svojim delom usmiljenja, je sestra mirno odgovorila, "Tudi jaz ne bi!"

Saj takšno delo usmiljenja ne gre za denar ali za kak drug posveten dobiček. To se dela za višji, nadzemski namen.

Rdeči križ pomaga potrebnim preko morja. — Več kot petinsedemdeset milijonov moških, žensk in otrok v 46 inozemskih deželah je tekom zadnjih sedem let prejelo pomoč, ki jo je nudil ameriški Rdeči križ. Tako je naznanil predsednik organizacije, Basil O'Connor.

Pomoč Rdečega križa obstoja predvsem v obleki, zdravstvenih potrebščinah in izbranem živežu za otroke in bolne. Več kot devetintrideset milijonov kosov obleke, en milijon parov čevljev in drugega obuvala, štiri milijone vatlov (jardov) blaga

P. Martin, o.f.m.

in velika kvantiteta mleka se je že dostavilo potrebnim. Od konca vojne sem se je porazdelilo približno devet milijonov živežnih paketov, ki so bili prvotno pripravljene za vojne ujetnike. Teh so bili deležni begunci, zavetišča in druge institucije v osvobojenih in okupiranih deželah.

Skrajšan rožni venec. —

Vam je vsem znana povest "Fatima in njen blagoslov", saj ste jo brali v listu Ave Maria še lansko leto. Torej veste o Marijinih prikaznih blizu mesta Fatime na Portugalskem.

Preden se je Mati božja prvič prikazala onim trem otrokom, so tile imeli slabo navado pri molitvi rožnega venca. Da bi hitreje končali rožni venec in tako imeli več časa za svoje otroške igre, so skrajšali rožni venec in sicer na sledeč način. Na večjih jagodah so izgovarjali samo dve besedi: "Oče naš", ne da bi zmolili celega očenaša. Na manjših jagodah so ravno tako storili, ko so izgovarjali samo dve besedi: "Zdrava Marija", ne pa celotne zdra-

vamarije. Tako so lahko opravili svojo molitev kar v eni minuti.

Toda Marija jih je resno posvarila, ko se jim je prikazala. Pri prvi prikazni jo je Lucija, starejša izmed dotičnih otrok, vprašala, če bo enkrat smela v nebesa priti. Nebeška Gospa ji je odgovorila, "Da, ampak moraš rožni venec moliti in glej, da ga boš pravilno molila!"

Od tega časa naprej so otroci pravilno molili rožni venec, ne da bi ga kaj skrajšali.

Ne-angleško časopisje v Ameriki. —

V Združenih državah Amerike izhaja več kot 18,000 časopisov in listov ali revij in od teh je več kot en tisoč, ki niso tiskani v angleškem jeziku, ampak v kakšnem tujem jeziku. Večje število teh časopisov in listov se tiska v New Yorku in v Chicagi. Med temi so vključeni dnevnik, tednik, mesečnik in letnik. Dnevnikov je komaj sto vse skupaj, in človek se mora čuditi, da imajo Kitajci največje število dnevnikov in sicer dvanajst.

Ravno koliko časopisov in listov izdajajo Slovenci v Ameriki dandanes, ne moremo natančno povedati, vendar jih je bilo pred nekaj leti dvanajst. Gotovo jih je sedaj nekoliko manj. Slovensko časopisje se je v Ameriki pojavilo že v zadnjem stoletju in je vedno napredovalo. Vendar se zdi, da v zadnjih časih nekoliko pojema.

V sto letih se je več kot 37 milijonov ljudi naselilo v A-

meriko iz Evrope in drugih kontinentov. Tem naseljencem je bilo seveda treba nuditi časopise in liste v domačem jeziku, da so tako imeli stik z domovino, katero so zapustili. Vrh tega so se lahko naseljenci navadili ameriških šeg, postav, zgodovine, mišljenja in še tisoč drugih stvari, ki jih vsak naseljenec hoče in tudi mora vedeti.

V Ameriki je približno 22 milijonov ljudi, ki znajo kak drugi jezik kot angleški, torej skoraj 20 procentov celoga ameriškega prebivalstva. Izmed teh je 178,640 Slovencev.

Moderni Jona. — Vsem je dobro znana svetopisemska povest o Joni, ki je bil tri dni v ribjem želodcu. Brezverci se radi smejejo temu dogodku, češ, da je nekaj popolnoma nemogočega. Da bi se bil čudež zgodil, pa ne marajo niti slišati, ker ne verujejo v čudeže.

Zgodilo pa se je pred šestinpetdeset leti, da je velika riba (kit) požrla nekega ribiča blizu Falkland otočja v južnem Atlantiku. Ta slučaj je nekoliko podoben onemu v svetem pismu.

Meseca februarja 1. 1891 je ribiška ladja za lov na kite prišla na velikanskega kita, ki se je vrhu vode prikazal blizu ladje. Ribiči so ga hitro s harpunami zadeli, ubili pa ga niso takoj. Sledil je ljut boj med njimi in kitom. Spustili so manjši čoln iz ladje, a ta je bil popolnoma zdobljen od kita. Ribiči iz tega čolna so bili rešeni ra-

zen dveh. Videli so enega, ki je utonil, a rešiti ga niso mogli. Drug pa, James Bartley po imenu, je kar zginil popolnoma.

Ko so ribiči končno ubili kita, so ga zavlekli na morško obrežje in so ga začeli zvečer zrezavati. Po dveh urah so opazili, da se nekaj premika v kitovem želodcu. Želodec so prerezali in našli notri ribiča, ki je bil zginil. Živ je še bil, toda nezavesten.

Štiri tedne je ta ribič v bolnišnici ležal, preden je bil dovolj močan, da je smel govoriti in povedati, kaj se je bilo zgodilo. Sam ni bil vedel, da ga je bil kit požrl. Ko si je skušal življenje rešiti v vodi, se je naenkrat našel v temi in čutil je, da gre nekam noter in sicer po polzki poti. Kmalu je bil nekje v popolni temi, kjer je smrdelo in vročina je bila neznosna. Hitro je zgubil zavest. Šele v bolnišnici so ga spravili zopet k zavesti.

Veščaki priznavajo, da je ribič skoraj samo po čudežu mogel ostati živ v kitovem želodcu. Srečen je bil, da ga niso kitovi ostri, veliki zobje zdobili in tudi da je vročina v kitovem telesu hitro pojemale, ko je bil kit ubit. Samo to škodo je trpel ribič pozneje, da je bil namreč do smrti popolnoma bel na obrazu, vratu in rokah.

Škoda časa. — V časopisih ste gotovo brali, da je pozimi nemški kardinal Konrad von Preysing Ameriko

obiskal. Ta kardinal je Hitlerju vedno brez vsakega strahu nasprotoval in Hitler se ga je bal.

Nekega dne ga je Hitler poklical pred se. V svoji palači je "Der Fuehrer" 35 minut regljal nad škofom (kardinal še ni bil takrat) in ga skušal prepričati, da je njegova vlada pravična in da dela za dobrobit Nemčije.

Pozneje je neki prijatelj rekel škofu, "Kakšna čast za Vas, ker ste smeli govoriti s 'Fuehrerjem'!" Škof von Preysing se je malo nasmehnil in odgovoril, "Žal mi je, da nisem s seboj prinesel svojega brevirja. Petintrideset minut je šlo rakom žvižgat, ko pa bi bil lahko molil svoj brevir."

PONIŽNOST

Razumska ponižnost izhaja od Sokrata, srčna in resnična ponižnost od Kristusa. — Dr. J. Česnik.

S Križem

in Sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU.

•
Spisal James K. Jamison

•
Prestavil p. Bernard, O.F.M.

DRUGO POGLAVJE

MED vožnjo na ladji "John Jacob Astor" je Father Baraga večkrat obžaloval, da si ni bil rajši izvolil hitrega indijanskega čolna. Nasprotni vetrovi so se menjavali na jezeru z mirnim zatišjem in tako je ladja počasi lezla, ali jo je pa sapa odrivala s poti. Nova jambornica je bila na svoji "deviški vožnji" in kapitan Stanard je moral šele študirati njeno razpoloženje in muhe, čeprav je bil drugače izvežban pomorščak.

Vendar je misijonar včasih pozabil, da se ga loteva nepotrpežljivost radi tolike počasnosti. Po cele ure je sam samcat presedel na krovu in se prepuščal premišljevanju. Včasih se mu je pridružil kapitan Stanard in sta se dolgo pogovarjala.

Father Baraga se je skušal spomniti vsega, kar so mu Indijanci niže doli povedali o La Pointu in okolici. S tem pripovedovanjem je primerjal popise, ki jih je bil čital v poročilih starih jezuitskih misijonarjev. Zdaj mu je pa tudi kapitan marsikaj povedal, kar mu bo prav prišlo. Tako si je ustvarjal precej trdna tla za svoje bodoče delovanje in je izkoriščal v svoj prid dolgo potovanje na ladji — edini ladji, ki je rezala takrat valove mogočnega jezera.

Poleti 1835 je bila pokrajina okoli Gornjega jezera še prav tako nedotaknjena, kar se tiče njenih naravnih zakladov, kakor je bila takrat, ko jo je prvič zagledalo oko belega človeka. Bila je samo ena izjema. In ta izjema, namreč izkoriščanje krzna divjih živali, je bila tako velika, da je tega blaga že skoraj primanjkovalo. Toda prav tekom let,

ko so vlačili iz teh pokrajin samo živalske kožuhe, si je ozemlje ob Gornjem jezeru ustvarilo zgodovino, bogato in romantično zgodovino, ki je obsegala celi dve minuli stoletji.

Ker je ta pokrajina lahko dostopna od vseh strani Severne Amerike, so že prva pota kožne industrije tekla daleč na sever. Francozi so prodrli v notranjost te pokrajine od svojih opirališč ob reki Sv. Lovrenca. Vodna pot jim je bila sama od sebe pri roki. Tako je prišlo, da so beli poznali gornji polotok današnje države Michigan, preden je kak Evropejec stopil na spodnji polotok Michigana. Mesto Sault Ste. Marie je za celih sto let starejše kot bogati Detroit.

Neki dan je rekel Father Baraga kapitanu:

“Veliko sem premišljeval o tem jezeru in o pokrajini okoli njega. Ali veste, da je to že stara nova dežela? Malo čudno se sliši, pa je resnica. Stara je v tem pomenu besede, da so jo države, ki so jo hotele zase, poznale že cela stoletja. Nova je pa zato, ker ima tako malo prebivalcev. Tudi njeni naravni zakladi so še nedotaknjeni, če izvzamemo kožuhovino.”

“Popolnoma prav, Father! Ampak meni se zdi, da ni daleč čas, ko bodo tod odkrili bogate rudnike bakra. Indijanci so napravljali iz bakra drobne stvari, kakor daleč seže nazaj zgodovina, bi rekel. No, to veste, da jaz nisem zajemal iz knjig. Toliko vem, kolikor vidim sam in slišim od drugih.”

“Da, stari jezuitski misijonarji omenjajo baker v svojih poročilih. Etienne Brule je bil ob Gornjem jezeru leta 1616 in Jean Nicolet ga je videl malo pozneje. To je bilo davno preden so Angleži ustanovili kako naselbino v Ameriki, razen v Virginiji.”

“No da, Amerikanci imajo sedaj brez ugovora to pokrajino v svoji oblasti. Amerikanci so potomci angleških naseljencev. Ampak kar je tu gori belih, so še zmerom večinoma Francozi. Do malega vsi imajo v sebi pomešano indijansko kri. Amerikanci niso bili nikoli vneti za to, da bi se ženili z Indijankami. Tudi Angleži ne. Ni jim bilo do tega, da bi živeli napol po indijansko. Francozi se pa po vsem videzu niso potegovali za to, da bi bila ta zemlja njihova. Kar z domačini so se lepo skupaj vzeli in živeli z njimi iz dneva v dan. Amerikanci so drugačni. Ti hočejo to zemljo zase in vse, kar je na njej — razen Indijancev. Ne! Indijancev ne marajo.”

“To je pa res! Tudi meni se zdi, da Indijancev ne marajo”, je zamišljeno pritrdil Father Baraga.

“Veste, poleti sem srečal Francoza v Sault Ste. Marie. Bil je učen človek, iz knjig si je bil nabral učenosti. Znal je nekoliko angleški in tako sva mogla ob-

čevati. Nekoč me je vzela s seboj na neko mesto ob tistih brzicah. Iz žepa je potegnil papir in mi bral neke reči po francosko. Med čitanjem je močno mahal z rokami. Ko je končal, ga vprašam: Kaj ste mi čitali? Dejal mi je: Kapitan, to je bila velika šala v zgodovini. In se je smejal, smejal se je iz srca in na debelo. Končno mi je ponudil papir in rekel: Nate, kapitan, vzemite ta papir in ga spravite. Vaši potomci bodo imeli svoje veselje nad njim. Tako je rekel. No, če potrpite minuto ali dve, vam lahko papir prinesem. Morebiti mi lahko raztolmačite pisanje — francosko je.”

Kmalu je bil kapitan nazaj in je dal papir Baragi. Misijonar je pogledal pisanje in se nasmehnil. Kapitanu je rekel:

“Zdi se mi, da je bil vaš francoski prijatelj pravi humorist.”

Potem je kapitanu prevedel francosko pisanje v angleški jezik. Čitati je bilo tako:

“Na tem mestu je francoski kavalir St. Lusson razvil zastavo, okrašeno z lilijami Burboncev. Potegnil je meč in je dostojanstveno zamahnil ž njim po zraku. Stopil je korak naprej in spregovoril naslednje besede: V imenu Njegovega veličanstva, premogočnega in presvetljega kralja Ludovika XIV., najbolj krščanskega vladarja Francije in Novare, jemljemo v posest to pokrajino Svete Marije ob jezerskih brzicah, kakor tudi jezera Huron in Superior (Gornje jezero) z jezera Manitoulin vred. Ravno tako vse pokrajine, reke in dotoke v bližini, ki jih že poznamo ali jih bomo še odkrili. Končno vso zemljo med severnimi in zapadnimi ter južnimi morji v vsej njeni dolžini in širini.”

Father Baraga se je smejal in vrnil papir kapitanu.

“Tak tako — naj mi da Bog dolgo živeti!” se je zavzel kapitan in si ogledoval pisanje. “Ni čudno, da se je oni junak krohotal.”

“Gospod kapitan,” je rekel Father Baraga, “tako mi je, kakor da opazujem s krova te vaše ladje, kako se v eni smeri umika stari režim, od druge pa rine v te pokrajine popolnoma nov. Zdi se mi, da oba režima čisto jasno vidim pred sabo. Tako je kot da so vode teh ogromnih jezer in vsa okolica ž njimi spali dolgih dvesto let. Na svoji poti sem gor sem videl mrzlično prerivanje Amerikancev ob reki Ohio. Potem sem jih videl, kako so se drenjali po pristaniščih v Detroitu, kamor so bili komaj dospeli skozi jezersko ožino z imenom Erie. Bili so to visoko potegnjeni in žilavi ljudje. S seboj so imeli žene in otroke in živino in kose pohištva. Oni francoski kavalir je napravil zgodovinsko potezo, ko je zasadil bandero Burbonov v tla pred seboj. Ampak vsak teh Amerikancev bo delal zgodovino čisto drugače. Namesto zastav in bander bodo ti ljudje zasajali lopate v tla teh pokrajin. In tedaj — Bog se usmili mojih ubogih Indijancev!”

“O, da! Priti mora do velikih sprememb,” je prikimal kapitan.

Ko je bil Father Baraga kmalu potem sam zase, je tuhtal dalje. Minilo je stoletje in pol, ko sta bila jezuitska misijonarja Allouez in Marquette pri Gornjem jezeru. Bog ve, če bo tam v La Pointu našel kako sled delovanja teh dveh? Ali je ostalo še kaj več kot golo ime, ki ga je kraju dal misijonar Allouez: Point ali Kraj Sv. Duha?

Mislil je na tiste reči, ki jih je študiral takoj po prihodu v Ameriko doli v

Cincinnati, kjer je čakal na škofa Fenwicka, da ga odvede v Arbre Croche. Takrat je bral, da je bil misijonar Allouez v La Pointu štiri leta. Z velikansko podjetnostjo je delal priprave za tisti pohod proti zapadu, ki ga je izvršil nekaj let pozneje Marquette, ko je skupno z Jolietom odkril reko Mississippi v njenih gornjih tokih. Marquette je bil v La Pointu leta 1669. Njegov neposredni naslednik tam ima postati Friderik Baraga tega leta 1835. Vmes se ni ustavil v La Pointu noben katoliški duhovnik.

Baraga se je venomer spraševal: Koliko se je od Marquettovih časov do danes spremenilo v teh pokrajinah? Če se sme Baraga zanesti na besede Indijancev niže doli, tedaj je ta bajna trgovina z živalskimi krzni približno na tleh. Čeprav se tisti stari režim še zmerom ponaša kot se je nekdanj, so mu vendar dnevi že šteti. In Baragu je usojeno, da podeduje po umirajočem režimu vse ogromno zlo, ki ga je stari režim zadal Indijancem?

Dan je mineval za dnevom, na videz brez vsakega konca. Celo kapitana Starnarda se je lotevala slaba volja, ko je moral iskati svoji ladji novih potov pod pritiskom močnih vetrov. Včasih je ladji pretela resna nevarnost. Le ogromnemu prostoru brezbrežnega jezera se je imela večkrat zahvaliti, da je niso požrli valovi.

Šele osemnajst dni po odhodu iz Sault Ste. Marie je kapitan rekel misijonarju:

“Father, če pojde vse prav, utegnemo pristati v La Pointu enkrat jutri dopoldne.”

“Deo gratias!” je dahn timer misijonar iz srca.

(Dalje prihodnjič)

ŠKOF ROŽMAN JE PRIDIGAL

(za post 1943 v Ljubljani)

Drugi del sedme pridige in konec.

Če je v naši razkristjanjeni dobi satan zopet oproščen, potem je le en način, da ga bo angel zopet zavezal. In ta je, **da se ljudje zopet vrnejo k pravemu krščanskemu življenju**. Bodimo torej Kristusu zvesti, pa se nam satana in njegovih pomočnikov ni treba bati. Zveličanja nam vzeti ne morejo. Ko se bo večina ljudi spametovala in priznala božje zapovedi ter jih spolnjevala, bo nastopila zopet doba miru, v kateri bo satan zvezan.

Sveti Janez nadaljuje: Ko se dopolni tisoč let, bo satan oproščen svoje ječe, prišel bo ven, da bi zapeljal narode, ki so na četrterih voglih zemlje, med vsemi narodi bo našel svoje pomočnike. Zbral jih bo na vojno, številno kakor je peska ob morju, in te vojske so obstopile sveto mesto, Cerkev Kristusovo”. (Raz. 20, 7-9.)

Zopet ni zgodovinski prikaz, kar je Janez videl, ampak povzame še enkrat razne satanove naskoke in poskuse, ki se v zgodovini Cerkve ponavljajo — v naših dneh doživljamo prav posebno močnega — vedno tedaj, kadar se ljudje izneverijo Kristusu, zapuste pot božjih zapovedi in se tako zapisejo satanu in njegovemu vplivu. To zadnje zbiranje brezbožnih sil je stvarno isto, ki ga je sv. Janez videl, reden je sedmi angel razlil čašo božjega srda na zemljo. Pa tudi tisto, ki ga je Antikrist — zver iz morja — pripravil, pa je bil vržen v ognjeno jezero, preden je sploh do njega prišlo. (19, 19.)

Tako je tudi na tem mestu: Satan je zbral vse svoje pomočnike in zapeljance, vse je pripravil za zadnji naskok, da enkrat za vselej uniči Cerkev Kristusovo in njene zveste vernike. Že jih je obkolil — morda se ti v velikem strahu tresejo — tedaj pa ga Bog zopet brez napora in truda, brez skrbnih priprav, z enim samim prepro-

stim dejanjem uniči. Sv. Janez je videl ogenj, ki je prišel od Boga in je vse požrl. "In hudič, ki jih je slepil, je bil vržen v žvepleno in ognjeno jezero, kjer sta tudi zver in lažni prerok, in mučeni bodo noč in dan na vekov veke." (20, 10.)

Kratko in točno je to povedano. Bog ne dela mnogo besed, njegova sodba je točna in jasna in končna. Tako se bo zgodilo prav gotovo. Nobeno izmikanje ne pomaga nič. Kdor se da satanu premotiti in pridobiti, bo s satanom delil strašno usodo vso večnost brez spremembe, brez olajšanja.

Po satanovi obsodbi nastopi zaključno dejanje človeške zgodovine — **vesoljna sodba**, ki samo javno in slovesno potrди, kar se je pri posebni sodbi z vsako dušo zgodilo. Stvarno in s skopimi besedami sv. Janez opisuje vesoljno sodbo v drugem delu 20. poglavja.

Na belem prestolu sedi Sin človekov in pred njim so se zbrali vsi umrli. Prinesli so dve knjigi, **knjigo grešnih del** in **knjigo življenja**. In je vse sodil po njihovih delih, ki so zapisana v knjigah. "In če koga niso našli zapisanega v knjigi življenja, je bil vržen v ognjeno jezero". (20, 15.) In nazadnje je bila vržena v ognjeno brezdnost še **smrt** — zadnji sovražnik človekov. Seveda je to le prispodoba, zakaj smrt ni oseba, da bi mogla biti pokončana v ognju. Povedati hoče, da po vesoljni sodbi smrti več ne bo.

Vsak bo sojen po svojih delih. Torej si vsak pripravi sodbo, kakoršno sam hoče. Za dobra dela bo ob sodbi dobil plačilo, za hudobna dela kazni. Ali so naša dela znamenovana z znakom življenja, s križem? Zdaj imamo še čas, samo Bog ve, če imamo veliko ali malo časa. Uporabimo ta čas, vztrajajmo zvesto pri Kristusu in njegovem nauku. Križ, na katerem nas je odrešil, bodi naše edino upanje. Na njem je Jezus zmagal, ko je navidezno podlegel. S križem bomo tudi mi zmagali. Vztrajno in potrpežljivo ga nosimo, kadar in kakoršnega nam je Bog naložil. V križu je odrešenje za nas in za vse!

* * *

Za sklep Razodetja nam sv. Janez pokaže še **nebesa**. To je "nebeški Jeruzalem",

bivališče zveličanih, našo bodočo stalno domovino.

"Videl sem novo nebo in novo zemljo. Zakaj prvo nebo in prva zemlja sta prešla." (21, 1.) Kaj hoče Janez s tem reči? Ali bo ob sodbi vidni svet uničen? Jasnega apostol sicer ne pove, zdi se pa, da bosta nebo in zemlja spremenjena, ne pa uničena. Tudi sv. Pavel pravi, da "podoba tega sveta prejde". In sv. Peter v svojem drugem pismu piše: "Čakamo po Gospodovi obljubi novih nebes in nove zemlje, kjer prebiva pravičnost".

"Kdor bo zmagal, bo tega deležen," pravi sv. Janez.

Glejmo, da zmagamo!

* * *

Sedem večerov smo v razodetju sv. Janeza gledali toliko strahotnih slik na zemlji in toliko tolažilnih prizorov v nebesih, kjer Bog vlada in vodi svet, ljudstva in vsakega poedinca — zdaj ob sklepu si zapomnimo za vse hude dni in za vse preizkušnje to, kar je sv. Janez s svojim razodetjem hotel povedati:

NE BOJMO SE! NAJ HRUJE IN DIVJA
SATAN V RAZNIH OBLIKAH IN NAČI-

MUČENIKOVA PREDSMRTNA MOLITEV

Ustvaril si me, Jezus, da trpim,
saj je kot Tebe me zavrzel svet,
kot izdajalec zapljuvan, preklet
v predsmrtnih slutnjah v ječi zdaj blodim.

S Teboj, Bog, le zaupno govorim,
ko od glada sem že povsem izžet,
obraz imam že ves mrtvaško bled
in k Tebi, Kristus, priti si želim.

Kaj, Jezus, tožim! Saj na križu Ti
kot izdajalec si za vse ljudi
umiral. Na učenca zdaj poglej,

ki v smrtnih krčih eno prosil bo:
Kaj z nami delajo, saj ne vedo,
zato, Gospod, tega jim v greh ne šteji!

— Erik Kovačič

NIH BREZBOŽNIH SIL SE TAKO HUDO — ZMAGAL NE BO! Brezboštvo ima kal poraza in smrtno rano že v sebi. Brezbožne sile čaka samo pogin, in sicer ob tisti uri, ki je v večnih božjih sklepkih že določena. Vsak dan je bliže tista ura. In če kdaj brezbožne sile dosejajo kak uspeh, je to samo videz in prevara za kratko dobo. Obstanka nima ta uspeh. Čim bliže se čuti satan zmagi, tem bliže je porazu. Verjemite, da velja to tudi za naš čas, verjemite in zaupajte!

Nocoj, na veliki petek, pod križem in na grobu Jezusovem, ki ga je tretji dan obsejal neminljiv blesk zmagovitega vstajenja, nam ni težko obuditi vero in zaupanje v božjo zmago. Tvoja pot, Zveličar, edina vodi k zmagi, zato gremo za Teboj, četudi nas boš še nekaj časa vodil po križevem potu. V Tvojem križu vidimo znamenje zmage, zato nam je Tvoj križ edino upanje in poročstvo končne zmage.

Ti pa, Jezus, pridi kmalu, reši nas in naš

narod, zlasti reši tiste med nami, ki v Tebe ne verujejo in ne zaupajo in Te ne ljubijo. Amen. (Konec)

Danes je bilo moje srce napolnjeno z nebeškim veseljem . . . Včeraj zvečer sem tako molila k brezmadežni Devici, ob misli, da zdaj prične njen lepi mesec." — (Besede sv. Terezije Deteta Jezusa, ki jih je spregovorila prvega maja, 1897, pet mesecev pred smrtjo.)

Na vprašanje nekaterih, zakaj zida toliko samostanov, odgovori sv. Oton, škof bamberski: "Samostani so obramba nedolžnosti, prebivališča pokore in zatišja tujcem, ubožcem, bolnikom in trpinom."

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary,
Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

Mesec majnik nam obrača misli na Marijo in na šmarčnične pobožnosti. Vi, ki živite v bližnjih mestih in krajih, se boste mogoče hoteli udeležiti šmarnic pri nas ob nedeljah. Pobožnosti bodo ob navadnem času, namreč ob dveh popoldne vsako nedeljo. Vabljeni ste vsi.

Kampanja za nove naročnine temu listu lepo uspeva že prvi mesec. Za marca meseca smo dobili čez štirideset novih naročnikov, kar je približno deset procentov vseh onih, katerim smo list poslali. Ta kampanja bo šla naprej celo leto ali dlje in na isti način, da namreč vsak

mesec izpošljamo več kot tristo komadov tega lista raznim Slovencem po Ameriki, ki ga še ne dobivajo. Ako bomo vsak mesec dobili 40 novih naročnikov, bo kampanja uspešna. Potem se tudi ne bo treba bati, da bo kmalu Slovincem odvzeto to lepo, nabožno berilo, ki si ga vsak dober kristjan želi in potrebuje.

Kakor veste, so nekateri slovenski časopisi in listi zadnje mesece slovo vzeli od svojih zvestih naročnikov, ker so bili v to prisiljeni od dandanašnjih razmer. Za Ave Maria ni ob tem času nobena takšna nevarnost in Bog daj, da bi je tudi ni bilo še dolgo časa. Da ta Marijin list še veliko let ostane pri življenju in služi Slovincem v Ameriki, je zmerom treba novih naročnikov, ker starejši umirajo. Samo glejte na število pokojnih, ki jih vsak mesec moramo objaviti na strani 31 tega lista. Vsak, kdor more, naj priskoči torej listu Ave Maria na pomoč pri sedanji kampanji.

Naši očetje so pridigali že več misijonov letos, posebno med svetim postnim časom, toda še ni konec teh misijonov. Od 4. do 10. majnika bo naša sveta misijonarska dvojica, Father Alojzij in Ciril, vodila slovenski sveti misijon v cerkvi Marijinega vnebovzetja v Clevelandu (Collinwood). Clevelandčani so že videli in slišali ta pridigarski par in sicer pri sv. Vidu, kjer sta sodelovala. Po poročilih, ki so k nam vtihotapila, je eden izmed teh dveh špasen,

jo vse luči v cerkvi. Samo ena sveča še gori in to nese ministrant zadaj za oltar; po nekaj minutah zaropočejo menihi po klopeh s svojimi knjigami in ministrant prinese nazaj gorečo svečo, kar označi vstajenje Kristusovo. S tem se končajo "tenebrae" vsak večer. Pri "tenebrah" so novinci peli antifone in so se precej dobro odrezali.

Za veliki četrtek je bil božji grob postavljen na oltarju presv. Srca Jezusovega in je bil lepo okrašen od novincev. Adoracija pri božjem grobu je trajala celo noč in prav do časa sv. obredov v veliki petek zjutraj. Očetje, novinci, bratje, in celo naši delavci so vsi imeli svojo določeno uro ali poluro molitve pred Najsvetejšim. Nekateri so morali torej sredi noči in ob zgodnjih jutranjih urah vstati iz postelje in iti v cerkev za svojo uro molitve.

Na veliki petek je pri nas navada, da imamo dolgi križev pot, ki ga je sestavil frančiškan sv. Lenart Mavricij, ob pol poldne ravno pred kosilom. Potem pa v obednici kleče poslušamo, ko predstojnik bere o trpljenju in smrti Gospodovi iz evangelija sv. Janeza. Šele nato sedemo k mizi za kosilo.

Na veliko soboto zjutraj bi bil nam dež rad ugasnil velikonočni ogenj, ki ga je zakuril in za svete obrede pripravil "Pittsburgh John". Kakor menda veste, se iz tega ognja, ko je bil poprej blagoslovljen, prižgejo velikonočna sveča in vse druge sveče in tudi svetilka, ki noč

in dan gori pred tabernakljem. Obredi so se lepo vršili s slovesno sv. mašo vred. Kmalu po sv. maši, oziroma po zajtrku so novinci takoj začeli pripravljati cerkev in oltarje okrasiti za velikonočni praznik.

Opoldne na veliko soboto je oče Andrej, lemontski gvardijan, blagoslovil jedila, s katerimi je brat Bonifacij mizo obložil. Tako smo že pri kosilu imeli "žegen".

Popoldne na veliko soboto so šli očetje na več kraje spovedovat in so bili pri tej službi zaposleni pozno zvečer.

Na velikonočno nedeljo je zapel sv. mašo v naši kapelici oče Kazimir, dočim so se drugi patri razpršili na več kraje za sv. mašo. Popoldne so bile pete litanije pri blagoslovu z Najsvetejšim.

Father Michael je bil najdalje od doma za veliki teden in za veliko noč. Že za cvetno nedeljo je odpotoval gor v Ahmeek, Michigan, kjer je tudi ostal več tednov. Kmalu po svojem prihodu tja, je sporočal, da ni še nikoli v svojem življenju videl toliko snega, kot ga je bilo v Gornjem Michiganu, in je torej prosil, naj mu takoj pošljemo galoše.

Na binkoštno nedeljo, 25. maja, priredi društvo Marije Pomagaj KSKJ, iz fare sv. Štefana v Chicagi, svoje letno romanje v Lemont k Mariji Pomagaj. Sv. Maša bo v naši kapelici ob deseti uri.

Za prihodnje poletje so v načrtih sledeča romanja semkaj v Lemont:

4. in 5. julija: romanje Zveze društev najsv. Imena Jezusovega iz Clevelanda (Berite pismo Jakoba Resnika na str. 15).

20. julija: letno romanje slovenske Ženske zveze v Ameriki.

31. avgusta: letni medeni piknik, kateremu priroma več ljudi iz mnogih krajev.

Toliko za zdaj. Če bo kakšna sprememba, ali če bo treba kaj dodati, bo že sporočeno v tem listu, kolikor mogoče.

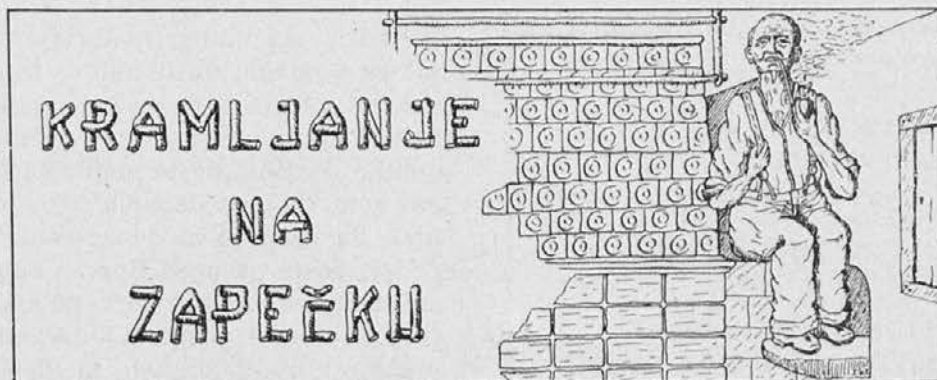
Meseca maja obhajajo svoje godove trije naši bratje, kar vsi v enem tednu, namreč: brat Robert (13. maja), brat Bonifacij (14.), in brat Paškal (17.).

— Samostanski firbec

NAJBOLJŠI NAUKI

Ne besede, marveč lepi vzgled in kreposti staršev so najboljši nauki.—Dr. J. Česnik.

PUEBLO, COLO. — Piše **Frances Lesar:** Dragi duhovni očetje! Dam Vam vedeti, da sem prejela Koledar. Tukaj Vam pošljem za Koledar, ostalo za sv. maše v dober namen. Povesti so prav lepe in podučljive, posebno v listu Ave Maria. Jaz ga berem že dolgo vrsto let. Le priporočimo se Mariji. Ona je Mati vseh. Nas ne bo zapustila v križih in težavah.

O Marija, brez misli na Te ne zaspim, brez misli v Te se ne zbudim.

ARGO, ILL. — Piše **John Poljak:** Cenjeni bratje! Berem ali pa čitam, da ste zgradili novo cesto na hribu in da boste tam zgradili Romarski dom. Veseli me. Da bi ga vsaj pričakal! Bi ga z veseljem prišel obiskat. Namenil sem že dolgo časa, da bom prišel tam pogledat, pa me zmeraj kaj zadržuje. Sedaj Vam pošljem za Romarski dom dvajset dolarjev. Pozdravim celo družino, posebno Father Johna.

CLEVELAND, O. — Piše **Frances Baraga:** Prečastiti očetje! Na seji Zveze oltarnih društev slovenskih župnij, 26. jan., 1947, je bilo sklenjeno, da darujemo dvajset dolarjev za Romarski dom v Lemontu. V ta namen priloženi ček.

KANSAS CITY, KANSAS. — Piše **Helen Ošaban:** častiti očetje! Prosim, oprostite, ker nisem tako dolgo poslala za Koledar. Ga prav rada berem in Ave Maria komaj dočakam, da pride, zakaj nisem več slišala nobene pridige 17 let. Sem oglušila, tako da prav malo slišim. Prosim, molite zame. Oprostite, ker tako slabo pišem. Pa zbogom. Vas pozdravljam vse skupaj.

CHICAGO, ILL. — Piše **Mrs. Anton Bogolin, Sr.:** Prečastiti očetje frančiškani! Ker ravno sem prejela list Ave Maria, čitam v njem veliko lepega in podučljivega in tudi naprednega za dušno in telesno korist v teh žalostnih časih. To nam je edina tolažba — lepo in podučljivo berilo za te čase, v katerih se nahajamo.

Tudi jaz se pridružim temu Vašemu Petdolarskemu klubu. Vedno smo mislili, da obisk naredimo v Lemont, pa nas letošnja zima zadržuje . . . Pozdravljeni, in Bog naj blagoslovi Vaše delo.

HIBBING, MINN. — Piše **neimenovana:** Prošnje k Mariji Pomagaj in Frideriku Baragi: Daj, Marija, pomagati ozdraviti, in Friderik Baraga, te dve ženi. Te lepo prosim, Marija, daj mojo hčer obvarovati pred starim in "divorsanim" možem. Daj ji pamet poslati.

Daj, Marija, poslati kakšen čudež, da se ne bo moje prijateljice sin oženil z drugo. Jaz imam upanje, da boš poslala kakšen čudež, da bo prijateljice sin dobil kakšno delo in da bo karo prodal, da ne bi ji več "trubel" delal.

Marija, saj vidiš, kako moje prijateljice sinovi Boga žalijo. Marija, daj se jih usmiliti, ker ne vedo, kaj delajo. Te prosim, da pošlješ smrt na sinove žene — vsem trem; drugega niso vredne. Njih žene niso vredne, da hodijo po zemlji in da jim sonce sije. Prosim, daj kakšno kazen poslati na take žene, da ne bodo žalile te matere nič več.

Enkrat sem se obrnila na Te, Marija, pa si me rešila in si mi pomagala. Lepa hvala.

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

BARAGOV ROMARSKI DOM

Pretekli mesec so se pridružili temu
klubu sledeči:

FRANCES ŠKULJ, Cleveland, O.
MARY ŠKULJ, Cleveland, O.
MARY REITERMAN, New York, N. Y.
FRANCES PIRMAN, Cleveland, O.
PAULINE OŽBOLT, Chicago, Ill.
MARY KNAUS, Sheboygan, Wis.
JOHN KLEMEN, Lorain, O.
JOHANA PAULICH, Loretto, Wis.
ANNA BELEC, Waukegan, Ill.
MR. & MRS. JOSEPH SAVRSNIK,
Sheboygan, Wis.
MARY HRVAT, Chicago, Ill.
MRS. P. STERNAD, Fontana, Calif.
ANTON TOMSIC, Strabane, Pa.
FRANCES STERGAR, Hartwick, N. Y.
MARY VOGRIC, Brooklyn, N. Y.
PAUL LAURICH, Joliet, Ill.
FRANCES DRASLER, No. Chicago, Ill.
MARY KOLENC, Cleveland, O.
ANNA HRIBAR, Nashwauk, Minn.
JOHN POTOVAR, Cleveland, O. (drugič)
JOHANA VIDMAR, Cleveland, O.
MRS. ANTON NEMGAR, Eveleth, Minn.
MR. & MRS. J. TUTIN, Cleveland, O.
AGNES SCHMUCH, Cleveland, O.
IVANKA SEVER, Cleveland, O.
PAVLINA & JOHN CENTA, Cleveland, O.
DRUŽINA ANTON LUŽAR, Cleveland, O.
JOHANA OBERSTAR, Cleveland, O.
JOHN PONIKVAR, Cleveland, O.
ROZALIA KOPORC, Cleveland, O.
MARY FERKUL, Cleveland, O.
JOHN FERKUL, Cleveland, O.
MARY HOSTA, West Park, O.
MICHAEL & ANNA ORTAR,
Sheboygan, Wis.
ALBINA TRENTA, Barberton, O.
FRANCES PRHNE, Barberton, O.
N. N.
JULIA JELENČIČ, Berwyn, Ill.

Kakor jaz vidim, materina molitev nič nič ne pomaga, da bi sinove žene ostale v zakonu. Prosim, dajte kaj moliti, da se ne bodo prijateljice sinovi več oženili in trubel delali. Prosim, dajte moliti na te namene. Jaz vem, da brez denarja se ne pošlje prošnje. Ja vem, da za denar samo ne molite. Če ga, boste pa pred Bogom odgovorni, če nočete moliti najprej brezplačno. Jaz sem svojo dolžnost naredila, da sem poslala prošnje v hudih stiskah, ki jih imajo moje prijateljice.

(Dva tedna pozneje je ta žena zopet pisala takole:)

Daj me rešiti hudih dneh, Marija, daj mi pomagati delo dobiti, in da bi šla moja hči nazaj v šolo, da bi pozabila na možitev, da bi mož umrl. Draga Marija, jaz ne morem se več matirati z moževo trmo. Drugega ne vidim, da bi rešilo mene kakor smrt.

Marija, Ti obljubim, da Ti bom poslala, kadar bom imela denar. Jaz vem, da ne molite samo za denar, tudi molite za take ljudi, ki ne morejo poslati denar.

LEMONT, ILL. — Kaj mislite o zgornjem pismu, Vi zapečkarji? Ali ni precej čudno pismo? Ali bi Vi molili, da bi Marija ali da bi Bog poslal grešniku smrt ali kakšno drugo kazen? Saj pravi Gospod po svojem preroku Ezekielu, "Kakor resnično živim, pravi Gospod Bog, nočem smrti hudobneža, marveč da se obrne hudobnež od svoje poti in živi!" In spet pravi, "Ali je mar po moji volji smrt hudobneža, pravi Gospod Bog, in ne, da se spreobrne od svojih potov in živi?" In v drugem listu sv. Petra je pisano, "Gospod . . . potrpi z vami, ker noče, da bi se kateri pogubili, temveč da bi se vsi spokorili." Torej prepustimo vse Gospodu Bogu. On bo že kaznoval grešnike, kadar bo čas za to prišel. Naj on sodi grešnike, ker je on Sodnik živih in mrtvih. Samo glejmo, da ne bomo sami Boga žalili z grehom, in da nas ne ujame smrt v grehah.

Odkod pa prihaja čudna ideja, da mi molimo za denar? Za nas je to nekaj novega.

SENIGALLIA, ITALIJA. — Piše **Fink Neda** patru Alojziju: Prečastiti gospod pater! Pred par dnevi nas je presenetila Vaša pošiljka oblek, za katere se Vam najtopleje zahvaljujemo. Nismo se razveselile samo oblek in čevljev, ki smo jih nujno potrebovale in nam zelo prav pridejo, ampak tudi tega, da se je tudi nas nekdo spomnil in nam v veliki potrebi pomaga. Ne vem, kako bi se Vam izkazale hvaležne drugače, kakor z molitvijo. Naj Vam ljubi Bog vso Vašo dobroto, ki nam jo izkazuje, stotero poplača.

Pišem Vam iz Senigallije, kamor smo prišle iz Rima za par dni zaradi registracije italijanske kvesture. Drugače živimo v Rimu, kjer študiramo na univerzi. Stanujemo v samostanu pri italijanskih sestrah, ki so tako dobre, da nam za majhen denar izkazujejo svojo gostoljubnost. Večinoma smo zaposlene s študijem in z obiskom predavanj na univerzi. Jaz študiram umetnostno zgodovino na drž. univerzi, sestri pa žurnalistiko na mednarodnem inštitutu "Pro Deo". Rade bi se čim bolj izobrazile, ker bo slovenski narod potreboval tudi izobraženih deklet in žena, ki se bodo udeleževale na njim primernih področjih. — Pred kratkim smo tudi končale glasbeni tečaj na Akademiji sv. Cecilije v Rimu. V domovini smo namreč študirale tudi solopetje na konservatoriju in več let pele tercet v ljubljanskem radiu ter sodelovale kot pevski tercet tudi pri mnogih katoliških prireditvah. Tudi tu v Rimu smo že parkrat nastopile. — Seveda pa nam je vse to prizadevanje zelo otežkočeno, ker moramo živeti z minimalnimi sredstvi, pa še do teh pridemo le s težavo. Zato se moramo znati zadovoljiti z malim ter zaupati v božjo pomoč, težave in trpljenje pa darovati Bogu. Tako ima človek pri Bogu zasluženje, poleg tega pa si s trdim, življenjem tudi ojekleni in izkleše značaj.

Hvala Bogu, z obleko sedaj ne bo več toliko skrbi. Saj cele dneve popravljamo in šivamo. Zaenkrat nas najbolj skrbi to, kako priti do knjig in not, ki precej stanejo ter drugih študijskih potrebščin. Če bi Vam

bilo mogoče preskrbeti nam tudi kako denarno pomoč, bi nam storili veliko dobro delo, ki ne bi moglo biti pozabljeno. Sicer pa nam je tudi z vsako drugo stvarjo veliko pomagano, ker smo kot begunke prav brez vsega.

Sedaj se sliši, da nas bodo preselili v Ameriko. Morda se Vam bomo lahko kdaj še osebno zahvalile. Še enkrat se Vam iskreno zahvaljujemo in Vas prisrčno pozdravljamo.—Fink Neda, Marija in Marta.

SOUDAN, MINN. — Piše **Mrs. Barbara Yapel**: Spoštovani gospod urednik! Prosim Vas malo prostora, da Vam napišem par vrstic v spomin mojemu dobremu krstnemu botru, Frank Schweigerju, ki so umrli 29. jan., t. l., zadeti od mrtvouda. Oni so bili naročnik Vašega lista prav od začetka do smrti — čez 45 let (?).

Moj boter so bili rojeni v Črnomelju, 29. nov., 1876, torej so bili 70 let stari ob smrti. V Ameriko so prišli leta 1900 sem v Sudan, kjer so tudi prebivali do smrti.

Poročeni so bili leta 1902 z Barbaro Safitič; poročili so jih pokojni Rev. Andrej Smrekar. Imeli so devet otrok — osem še živečih. Zaposleni so bili vsa ta leta, do

V MOLITEV

priporočamo naše pokojne naročnike:

TEREZIJA MALLY, Cleveland, Ohio
 FRANK KAPLA, Cleveland, Ohio
 ANDREW POGACHAR, Lorain, Ohio
 PAVLINA TRUDEN, Kansas City, Kans.
 JACOB LOVSIN, San Francisco, Calif.
 MATT SLANA Sr., No. Chicago, Ill.
 MARY SIMEC, Chicago, Ill.
 EDWARD J. LOVRENCIC, Pittsburgh, Pa.
 MARIJA SKERBEC, Chicago, Ill.
 MRS. ANNA JAKOSH, Aurora, Ill.

NAJ POČIVAJO V MIRU!

dec., 1943, za Oliver Iron Mining Co. tukaj v Soudanu. Decembra meseca, l. 1943, jih je prvič zadela kap. Par mesecev so bili v postelji, potem so se pa navadili s palico hoditi. Kmalu so spet začeli prihajati k sv. maši, kar jim je dajalo tako veselje.

Dokler so bili še zdravi, so **hodili** vsako jutro k sv. maši, pa naj bi bila huda vročina poleti ali pa hud mraz pozimi, ko je toplo-mer kazal 30 pod ničlo. Čeravno so ponoči delali, so šli najprej k sv. maši, potem šele spat. Cerkev je bila dve milj oddaljena od doma. Ker niso v boleznih mogli več hoditi, so se ob vsaki priliki peljali s sosedom v avtomobilu in tako šli k sv. maši. Molili so zmerom radi; v boleznih pa, ko niso mogli več delati, so več ur doma vsaki dan v molitvi premišljevali in molili rožni venec, križev pot in razne druge molitve.

Tako lepega značaja so bili, da so se priljubili vsem, ki so jih poznali, stari in mladi, Slovenci in ljudje drugih narodnosti. Ko so se šli sprehajati, niso nobenega srečali na poti, ne da bi se bili ustavili in se malo pomenili z njim, pa naj bi bil starejši človek ali pa otrok. Vsi so jih poznali in radi imeli. Otroci so vedeli, da od Mr. Schweigerja dobijo "kendi", ki ga je v žepu nesel. Ne samo familija, ampak vsi jih pogrešamo!

Osem otrok zgojiti in izšolati je pomenilo leta in leta težkega dela, truda, dosti skrbi in zatajevanja. Da so dobro svojo dolžnost spolnili, je dokazano v tem, da so vsi otroci preskrbljeni. Najstarejši sin so Rev. Francis G. Schweiger (pri St. Joseph's cerkvi v Gilbertu, Minn.); druga dva sina, John in Joseph, imata "grocery store" v Duluth, Minn.; najmlajši sin, Paul, se nahaja v Virginia Junior College, kjer je bil tudi pred vojno; ena hči, Sr. M. Ruth, o.s.b., je učiteljica pri Cathedral High School v Duluthu; Ann (zdaj Mrs. John Lackner) je bila šolska učiteljica več let pred poroko; Mary (Mrs. Peter Stavadhar) pa je bila "stenographer" v St. Mary's bolnišnici v Duluthu; Angela, najmlajša hči je registrirana bolničarka v Duluthu.

Življenje mojega krstnega botra je bila priprava na smrt. Radi so hodili k sv. maši

in sv. zakramentom, dobro so zgojili otroke, in največje veselje jim je bila družina in dobra žena (še živeča). Njihovo življenje je bilo nam drugim v zgled, kakšno naj bo pravo zakonsko življenje.

Da so jih ljudje radi imeli, se je videlo na velikem pogrebu. Cerkev sv. Martina v Towerju je bila napolnjena in navzočih je bilo 17 duhovnikov. Slovesno pogrebno sv. mašo je daroval sin, Rev. Francis G. Schweiger.

Položili smo jih k počitku 1. feb. Upamo, da oni za nas Boga prosijo, mi se pa njih pri molitvi spominjamo. Naj jim bo sam Bog plačnik za lepo življenje!

(Mrs. Anthony F. Yapel, ki je zgornje pismo napisala, je v Ameriki rojena, pa je vendar po slovensko pisala in zelo dobro tudi. Slovenščine se ni nikoli učila, razen kar se je doma od staršev naučila. Popravkov je bilo treba tu in tam v pismu, to je res, vendar je njena slovenščina dobra.)

CALUMET, MICH. — Piše Mrs. John Kastelic: Spoštovani očetje frančiškani! To Vas prosim, ne bodite hudi, ker sem zaostala s plačilom za list Ave Maria in Kalendar . . . Nikar mi ne ustavite lista. Še dneve štejem, kadar bo prišel, ker je tako lep in podučljiv. Da bi le mogli tako živeti, kakor nas učite. Bog Vas živi, naši duhovni očetje! Brez Vas bi bili prazni kakor slama brez pšenice. Ne zamerite za slabo pisavo. Moja starost mi ne da bolj pisati. Jaz sem stara 75 let in se dobro počutim na ta leta.

Bog živi vse duhovne očete in Vam želim veselo alelujo. Rada bi več poslala, pa imam malo sredstva. Pa Marija naj to blagoslovi.

.....
 APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$210:
 Mrs. Judnich. — Po \$30: Mrs. A. Russ. — Po \$20: Mr. J. Trcek. — Po \$10: J. Drenik, J. Leskovitz, M. Kalister, F. Zakrajsek, F. Pajk, M. Retel, Mrs. A. Gorkos, A. Gorup, Mrs. M. Muhich, M. Sajn, J. Bojanc. — Po \$1: F. Zele. — Po 50c: F. Osredkar.

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

DAR LISTU. — Po \$5: A. Korosec. — Po \$3: J. Strunge, Mr. Mrs. J. Tutin, Mrs. A. Strnisa. — Po \$2.50: M. Krainz. — Po \$1: M. Krajc. — Po 50c: M. Kolenc, A. Zeleznik, Mrs. J. Hegler.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$15: Mr. M. Flajnik. — Po \$10: P. Chemazar, K. Kocevar, F. Ivancic. — Po \$5: G. Krajner, M. Orazem, Mrs. J. Budan, Mrs. A. Schmuck, N. N. — Po \$4: U. Bogolin. — Po \$3: Mrs. M. Perusek, Mr. J. Mulec. — Po \$\$2.50: Mrs. M. Otonicar, M. Hrovat, Mrs. I. Brozic, S. Ursic, F. Osaben. — Po \$2: Mrs. J. Erjavec, J. Leskovitz, Mr. Mrs. Hren, Hren, Mrs. A. Knaus. — Po \$1: Mrs. S. Kersovan, J. Warsek, Mrs. Schweiger, Mrs. A. Yapel, F. Skulj, M. Knaus, Mrs. F. Hren, Mrs. M. Kurent, Mrs. M. Pangre, Mrs. J. Bostjancic, Mr. Mrs. Kranjc, Mr. Mrs. Rosenberger, J. Brence. — Po 50c: Mrs. M. Starich, Mrs. A. Hribar, M. Znidarsic, I. Oblak, M. Palcic, Mrs. Rojc, H. Zuntar, Mrs. M. Fear.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM. — Po \$50: J. Potokar. — Po \$10: Mrs. J. Vidmar, P. & J. Centa, M. Hosta, F. Stergar, F. Prhne. — Po \$7: F. Pirman. — Po \$5: M. Kolenc, Mrs. A. Hribar, Mrs. A. Nemgar, Mr. Mrs. J. Tutin, A. Schmuck, I. Sever, Druž. A. Luzar, J. Oberstar, J. Ponikvar, R. Koporc, M. Ferkul, J. Ferkul, F. Skul, M. Skulj, M. Reiterman, Mrs. P. Ozbolt, M. Knaus, J. Klemen, Mrs. J. Paulick, Mrs. A. Belec, Mr. Mrs. J. Savrsnik, Mrs. M. Hrvac, Mrs. P. Strnad, A. Tomsic, M. Vogrič, P. Laurich, M. & A. Ortar, A. Trenta, N. N., J. Jelencic. — Po \$3: K. Misića, F. Pajk, C. Anzicek. — Po \$2.50: Mrs. A. Korosec. — Po \$2: Mrs. J. Hegler, A. Bukovec, M. Straus, A. Sterk, F. Krebelj. — Po \$1.50: J. Samich, Mrs. F. Melave. — Po \$1: Mrs. M. Starich, Mrs. M. Koshmerl, A. Bacar, F. Pangersic, F. Breskovar, G. Gradisher, M. Ivancic, U. Pirc.

ZA LUČKE — Po \$10: Mrs. A. Korelc. — Po \$5: Mrs. A. Gorkos, Mrs. J. Budan. — Po \$3: F. Pirman, Mr. J. Hocevar. — Po \$2.50: Mrs. C. Tezak, P. & J. Centa. — Po \$2: A. Anzur, G. Movcivnik, N. Gregoras. — Po \$1.50: J. Oberstar, J. Hribar, Mrs. J. Rozic, Mrs. Mencinger, Mrs. G. Tassatti, Mrs. Uhlar, M. Berdik. — Po \$1: M. Klopčic, Mrs. J. Erlach, M. Volkar, V. Pogacnik, Mrs. J. Erjavec, Mrs. A. Nemgar, J. Warsek Mrs. V. Kollar, J. Samich, M. Straus, F. Kovacic, J. Lube, J. Strauss, Mrs. M. Balkovatz, Mrs. M. Skulj, M. Demsar, A. Franciskovic, M. Ivancic, Mrs. F. Hren, Mrs. Praznik, A. Pelcic, Mrs. Erlach, U. Sepic, Mrs. M. Horzen, Mrs. Plese, A. Jerina, Mrs. J. Bostjancic, Mr. L. Trontel, Mrs. F. Shabec, M. Sernik, Mrs. J. Hlebec. — Po 50c: Mrs. M. Ajster, F. Ulcar, Mrs. M. Koshmerl, M. Habijan, M. Hosta, A. Bukovec, F. Skulj, A. Pika,

M. Pisek, Mrs. Struna, A. Gale, M. Brezar, M. Koprivec, Mrs. J. Krnc, F. Sneyder, A. Galic, F. Russ, Mrs. F. Petrich, Mrs. A. Dolenc, V. Zadnik, M. Kostelic, F. Krebelj, J. Kochevar, U. Bogolin, K. Govednik, M. Stepich, H. Zgajnar, Mrs. F. Lukezic, J. Deklava, F. Tonja, T. Grum, Mrs. F. Lesnjak, Mrs. J. Knauss.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$5: Women's C. O. F. St. Agnes Ct., No. 807, Waukegan, Ill. — Po \$2: M. Ferkul. — Po \$1: Mrs. J. Kirn, Mrs. F. Ogrin, M. Knaus.

MAŠE — Po \$50: A. Kozleuchar, M. Pogachar. — Po \$25: Mrs. P. Wackerlin. — Po \$15: P. & J. Centa. — Po \$12: Mrs. J. Mravintz. — Po \$10: F. Pirman, J. Mihelich, A. Gradishar, Mr. A. Zdesar. — Po \$8: M. Pirnat, M. Ivancic. — Po \$7: M. Hosta. — Po \$6: M. Skulj, Mrs. A. Rosich, Mrs. M. Skulj. — Po \$5: L. Krizman, A. Krizman, Mrs. M. Perusek, J. Pintar, A. Mlakar, Mrs. A. Korosec, A. Zeleznik, J. Hribar, Mrs. F. Okoren, M. Jesen, Mrs. J. Rozic, Mrs. J. Atzenbeck, Hochevar Fam., R. Gorjanc, F. Tekavec, Mr. Plese. — Po \$4.50: Mrs. J. Rezek. — Po \$4: V. Pogacnik, M. Hochevar, M. Janes, M. Koporc, Mrs. F. Rogina, P. Laurich, P. Chemazar, Mrs. M. Horzen. — Po \$3.50: K. Novak. — Po \$3: J. Ambrozic, F. Perme, Mrs. F. Verhovec, A. Anzur, F. Pangersic, Mrs. Lustik, Mrs. A. Dolenc, F. Avsec, M. Knaus, Mrs. A. Potokar, Mrs. F. Tolar, Mrs. A. Knauss, M. Hochevar, A. Jerina, H. Zgajnar. — Po \$2: U. Crnkovich, M. Schwab, Mrs. Preglet, J. Kochevar, Mrs. J. Somrak, F. Gorsin, J. Ulcar, Mrs. E. Pajnich, A. Koprivetz, Mrs. M. Koshmerl, M. Sivic, F. Zele, H. Bizjak, J. Brence, M. Habian, M. Znidarsic, Mr. J. Mulec, A. Pika, F. Zakrajsek, M. Brezar, M. Koprivec, F. Sneyder, L. Prebevsek, Mrs. Kalcich, A. Hochevar, Mr. J. Hocevar, M. Demsar, Mrs. M. Sitar, F. Kocjanik, Mrs. Jalovec, K. Govednik, J. Hochevar, T. Sterling, Mrs. J. Juvancic, G. Bubash, Mrs. J. Bostjancic, J. Deklava. — Po \$1.50: P. Podgornik, J. Oberstar, Mrs. Marinko, F. Kovacic, F. Stupca, Mr. Mrs. Grum, C. Anzicek, Mrs. Uhlar, U. Pirc, Mr. L. Trontel, M. Gorup. — Po \$1: J. Jelencic, M. Klopčic, Mr. J. Hocevar, Mrs. J. Erlach, F. Ulcar, M. Petrovic, Mrs. J. Erjavec, N. N., M. Zore, Mrs. V. Kollar, I. Oblak, F. Skulj, M. Pisek, Mrs. Struna, M. Vidmar, A. Gale, Mrs. J. Krnc, M. Dolenc, M. Krulc, A. Urbancic, M. Kolenko, M. Stariha, T. Sekuta, Mrs. A. Russ, Mrs. J. Majerle Sr., Mrs. K. Kastelich, M. Kane, Mr. Mrs. H. Kane, Mr. Mrs. Howard Kane, Mr. Mrs. A. Kane, Mr. Mrs. R. W. Backers, S. Yenko, V. Zadnik, S. Pinamonti, U. Sepic, F. Drasler, Mrs. A. Popovich, Mrs. M. Golobich, M. Spetich, A. Muzih, Mrs. F. Lukezic, Mrs. Filak, Mrs. Laurich, A. Savor.

drug pa moder in izučen.

V aprilski številki ni bilo omenjeno, da je Father Alojz imel angleški sveti misijon v cerkvi sv. Jurija v So. Chicagi, Ill., Ciril pa v poljski cerkvi sv. Tadeja v Jolietu, Ill.

Zima se je nekoliko nerada in tudi nejevoljna poslovila od nas in celo v spomladanski čas je segla. Svojo jezo je pokazala s tem, da je na nas udarila z vso svojo močjo, preden je odšla iz teh krajev. Na praznik Marijinega oznanenja, ko je koledar že kazal spomladanski čas, je zapadel velik sneg, ki pa je bil bolj mokre sorte, in obenem je pritiskal močan veter iz severa. Vse to skupaj — moker, težak sneg in silen veter — je podrlo na stotine telegrafskih in telefonskih kolov ob cestah in železnicah in električne žice pretrgalo. Smo bili ravno ob koncu svojih molitev v cerkvi, ko so se luči po vsej hiši ugasnile, in brez luči smo bili pet ur. Je bilo treba rabiti sveče in "flešlajte".

Komaj je en teden minul po omenjenem snežnem viharju, ko je prava spomladanska nevihta prihrula na nas iz jugozapadnih krajev, ki se imenujejo "Nebodežja". Na velik petek se je zgodilo, ko je celo krščanstvo obžalovalo smrt Gospodovo, in torej narava sama se je pridružila splošni žalosti in plakala neutolažljivo. Celo noč je nevihta divjala. Lilo je, kakor da bi kdo iz tisočernih škafov zlival vodo na nas,

bliskalo se je in treskalo, tako da so lemontski hribje kar poskakovali in plesali.

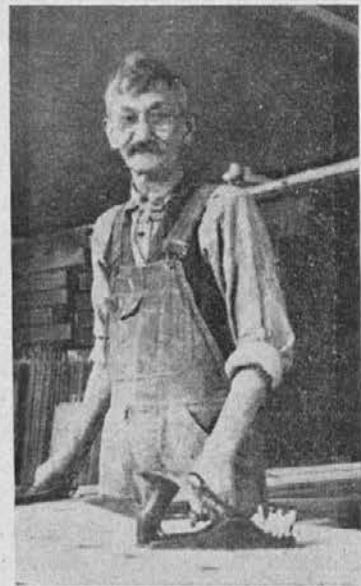
Ko smo v veliko soboto zjutraj vstali, smo videli povsod samo vodo, ki je tudi veliko škode napravila. V našem "bejzmentu" je bilo vode za dve coli ali več, ker kanali niso mogli zadosti hitro vode požirati in so se tudi zamašili. Takoj po slovesni sveti maši, oziroma po zajtrku, ko so se odmevi velikonočne aleluje še lovili po samostanu, smo bili prisiljeni na delo. Celo jutro smo delali in še po kosilu, preden smo mogli vse vode iz hiše spraviti. Odzunaj pa je nalive razdril ceste in povsod nove struge napravil za vodo. Naša nova cesta, ki pelje od samostana proti bodočemu romarskemu domu, se je vdrila tam, kjer jarek preskoči. Kakor da ni zadosti drugega dela, bo pa zdaj treba še ceste popravljati.

Ko boste te vrstice brali, bo samostanska knjižnica že menda končana. Že več mesecev dela nove stelaže za knjižnico naš samostanski tišlar Frank Kobal, ki je 28. marca obhajal svoj 78. rojstni dan. Dočim so njegovi prijatelji in sodobniki že večinoma pomrli ali so zdaj nespособni za delo, stric Frank še vedno težko dela, kakor da bi bil samo 30 let star. Da je še vedno zdrav in za delo zmožen, se zahvali temu, da se ni nikdar v svojem dolgem življenju vdal mehkužnemu ali lahkemu življenju. Vedno je težko in marljivo delal. Če ste kdaj videli njegovo

delo, morate priznati, da je mojster v tišljarskem delu.

Ker mu je 25-letnica mašniškega posvečenja (2. apr.) padla ravno v veliki teden, je srebrnomašnik Father Leon daroval slovesno srebrno sveto mašo šele v ponedeljek po veliki noči (7. apr.) v naši samostanski kapelici. Štiri dni pozneje pa je obhajal svoj god, namreč na praznik svojega patrona sv. Leona Velikega.

Med velikim tednom so se vršili vsi sveti obredi na slovesen način v naši kapelici. Na veliko sredo, četrtek, in petek smo vsak večer peli tako imenovane "tenebrae", kakor se zove molitev, oziroma petje duhovniškega brevirja ob tem času. Beseda "tenebrae" je latinska in pomeni po naše "tema" in sicer zato, ker se ob koncu ugasne-

Tu je naš mojstrski tišlar, Mr. Frank Kobal.

“Lemontski odmevi” v novemberski številki lista Ave Maria so vam oznanili, da smo že začeli zidati dolgo zaželeni Baragov romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja, kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalni sobi, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoka pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venci, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.